



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

ANDOVER-HARVARD LIBRARY



AH 1729 3

HARVARD DEPOSITORY
BRITTLE BOOK

601.8
 A16.4ch
 1872
 vol 1

יהוה



ANDOVER-HARVARD THEOLOGICAL LIBRARY
 MDCCCX
 CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

ܡܠܟܐ ܕܡܪܝܢܐ

GREGORII BARHEBRÆI
CHRONICON ECCLESIASTICUM

TOUS DROITS RÉSERVÉS.

ܡܠܟܐ ܕܐܡܠܝܢܐ ܕܡܠܟܐ ܕܐܡܠܝܢܐ

ܕܡܠܟܐ

ܕܡܠܟܐ ܕܐܡܠܝܢܐ ܕܡܠܟܐ ܕܐܡܠܝܢܐ ܕܡܠܟܐ ܕܐܡܠܝܢܐ

Abulaltari

GREGORII BARHEBRÆI

CHRONICON ECCLESIASTICUM

quod

E CODICE MUSEI BRITANNICI DESCRIPTUM CONJUNCTA OPERA EDIDERUNT,
LATINITATE DONARUNT ANNOTATIONIBUSQUE THEOLOGICIS, HISTORICIS, GEOGRAPHICIS
ET ARCHÆOLOGICIS ILLUSTRARUNT

JOANNES BAPTISTA ABBELOOS

S. THEOLOGICÆ DOCTOR, ACAD. RELIG. CATH. ROMANÆ ET SOCIETATIS ASIATICÆ PARIS. SODALIS,
S. SCRIPT. AC LINGUÆ HEBR. IN MAJ. SEM. MECCLIN. PROFESSOR

ET

THOMAS JOSEPHUS LAMY

S. THEOLOGICÆ DOCTOR, ECCLES. CATHEDRAL. NAMURGEN. CAN. HON.,
HERMENEUT. SACRÆ AC LINGG. ORIENTT. IN UNIV. CATH. LOVAN. PROFESSOR

TOMUS I

LOVANII

EXCUDEBAT CAR. PEETERS

1872

5/2

A Gift.

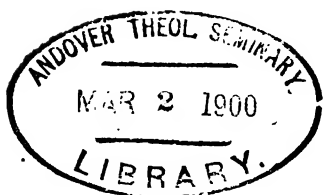
Purchased from the library of
Prof. Isaac H. Hall, Ph. D.

APPROBATIO ORDINARI.

Imprimi potest.

Mechlinis, die 1^a Julii, 1873.

J.-B. LAUWERS, VIC. GEN.



50.737

601.8

A16.4ch

1872

vol.1

VIRO . ILLUSTRISSIMO

JOANNI . THEODORO . BEELEN

S . S . D . N . PII . PAPÆ . IX . AB . INTIMO . CUBICULO

S . CONGREG . IND . CONSULTORI

S . THEOL . DOCTORI

ECCLES . CATHED . LEOD . CANONICO . HONORARIO

ORDINIS . LEOPOLDI . EQUITI

SACRÆ . SCRIPTURÆ . ET . LINGG. ORIENTT. PROFESSORI

IN . UNIVERSITATE . CATHOLICA . LOVANIENSI

QUI . PRIMUS . IN . BELGIO

LITTERAS . SYRIACAS . INDE . A . TRIBUS . FERE . SÆCULIS . IBI . COLLAPSAS

SCRIPTIS . AC . DOCTRINA . INSTAURAVIT

HOC . BARHEBRÆI . CHRONICON

D . D . D .

DISCIPULI . OBSERVANTISSIMI

JOANNES . BAPTISTA . ABBELOOS

ET

THOMAS : JOSEPHUS . LAMY

PRÆFATIO.

Postquam annis abhinc pæne tribus, evulgato programme polliciti eramus GREGORII BARHEBRÆI *Chronicon ecclesiasticum* a nobis editum iri, contigit varias ob causas, quas hic recensere supervacaneum sit, ut opus horis subcesivis elaboratum opinione nostra lentius procederet. Ast cum nunc tandem pars haud exigua prælo exierit et spes adsit eam quæ excutenda superest, Deo favente, ocius secuturam, existimavimus moram non ulterius trahendam atque hoc tomo primo diuturnæ expectationi esse respondendum.

Præfatio nostra ad duo capita revocatur, quorum unum est de *Chronici* auctore, alterum de methodo ac norma in adornando libro adhibita. Ad prius quidem quod attinet, cum agat de BARHEBRÆI vita, scriptis, fide et secta, quæ sane omnia cuique litteris orientalibus operam navanti perspecta habentur, id hoc loco lubenter a nobis prætermissum fuisset, nisi ii quoque essent operis nostri fautores, litterati et docti, in re tamen Syrorum litteraria haud ita versati, qui illa suo quodammodo jure desiderent. Itaque ut ejusmodi votis fiat satis, notitia singulorum quæ lectioni *Chronici* Barhebræani prærequisita videantur, breviter quoad ejus fieri poterit, in limine proponetur.

*Barhebræi
nomina;*

Gregorius Abu'l Pharagius¹ Ben-Aaron a Syris vocari solet Bar Hebræus, sive Hebræi filius : quod nomen cur illi adhæserit nullo adhuc certo documento constare arbitramur; etsi illud inde originem habuisse, quod pater ejus e religione judaica ad Christianismum in secta Jacobitica profitendum transierit, conjectura est veri simillima.

otus et patria;

Hanc lucem primum aspexit anno æræ Christianæ 1226, in urbe Melitina sive Malatia, Armeniæ minoris metropoli, a nascentis Euphratis fluentis parum distante, quæ erat incolis, præsertim christianis, frequentissima², quæque superiori sæculo ediderat duumviros apud Jacobitas doctrina et scriptis nobiles, Michaellem patriarcham et Dionysium Barsalibæum.

*genus et
natiuitas.*

Barhebræi genitor Aaron, professione medicus, inter primarios Melitinæ cives computabatur et filium suum litteris a pueritia curavit imbuendum, qui ut erat acris ingenii, universa disciplinarum genera strenue aggressus est : «linguis primum Græcæ, Syriacæ et Arabicæ operam dedit; mox philosophiæ ac theologiæ cursu emenso, medicinam sub patre aliisque ejus ætatis celeberrimis, quos ipse in libris suis laudat, medicis coluit : quibus in studiis quantum excelluerit scripta ejus declarant³.» Dum vero studiis in urbe patria tranquillè vacabat, ad bellorum calamitates fere continuas a Sarracenis, Græcis, Francisque Armeniæ et Syriæ incumbentes, nova accesserunt mala, novæ direptiones ex parte Tatarorum Mogulensium, totam Asiam a Perside usque ad Palæstinam igne ferroque vastantium,

¹) Fallitur Bernsteinus, ubi in *Chronici syriaci specimine*, Lipsiæ 1822, p. 3, hæc scribit : « *Abu'lfaragius*, h. e. pater Faragii dictus est, cognomento ex Arabum more ab ipsius filio, « *Faragio*, sumpto.» Nam quod Barhebræus liberos habuerit nullo uspiam documento insinuatur, cum e contra ab ipso vitam cœlibem ductam perpetuo fuisse argumentis evincatur plurimis. Antequam, annos viginti natus, ad episcopatum promoveretur, monachi habitum susceperat, adeoque ad castitatem servandam lege Jacobitica adstringebatur; episcopi vero e monachis eligebantur, et si quis monachus habitum suæ professionis exuisset, is porro ad ordines sacros promoveri vetabatur. Hæc statuta, a veteribus accepta, refert ipse Barhebræus in *Nomocanone*, p. I, cap. VII, sect. X, apud Mai : *Scriptt. Vett. nova collect.* tom. X.

²) Videsis infra, pp. 423-424.

³) Jos. Sim. Assemanus, in opere : *Bibliotheca Orientalis, Clementino-Vaticana*, Romæ 1719-1728, tom. II, pag. 244.

ita ut terroribus cædibusque atrocior ætas vix unquam ulli regioni ad-
fuerit. Quapropter sibi suisque consulere volens, Gregorii pater cum
familia sua profectus est Antiochiam anno 1243; ibique juvenis prope
civitatem vitam anachoreticam aliquandiu duxit in specu, ubi a sectæ suæ
patriarcha Ignatio Saba seu David visitatus fuit. Postea Tripoli, Phœnicia
urbe maritima, una cum Saliba Vagio Bar-Jacob jacobita Edesseno, sub
disciplina Jacobi cujusdam, Nestoriani hominis, rhetoricæ et medecinæ
operam impendit. Hinc Ignatius patriarcha ambos, episcopali dignitate
dignos ratus, Antiochiam accivit; et Barhebræus quidem, annos natus
viginti, præfectus fuit ecclesiæ Gubensi, Melitinensi territorio con-
terminæ, consecratus episcopus in festo salutiferæ crucis die 14 sep-
tembris anni 1246. Vix anno uno elapso, ex Guba ab eodem
patriarcha translatus est ad sedem vicinæ civitatis Lacabenæ, quam
tenuit per annos circiter septem. Contigit interea patriarchæ obitus,
cumque duo summæ dignitati inhiarent, schisma exortum est inter
Jacobitas. Contra Joannem Bar-Maadani, partes Dionysii Angur am-
plexus est Bar-Hebræus, ac ab isto, ad solium patriarchale exaltato, anno
1253 translatus fuit ad episcopalem cathedram urbis Berrhœæ sive Alepi,
Antiochiam inter et Hierapolim emporii in Syria celeberrimi. Hanc vero
ecclesiam initio pacifice regere non potuit; nam cum Jacobitarum in Oriente
primas, Gregorii nostri olim in urbe Tripoli condiscipulus, erogata
ampla pecuniæ summa, a soltano Damasceno edictum impetrasset quo sibi
ecclesia Berrhœensis concedebatur, Barhebræus eam relinquere coactus
in ædibus patris sui, qui ex Melitina Alepum recens domicilium trans-
tulerat, aliquandiu habitavit; post vero ad monasterium Barsumæ
juxta Melitinam apud patriarcham suum se recepit; deinde anno uno vel
altero elapso, ipse Damascum profectus est, et mox, versis vicibus, solta-
num ita suis partibus conciliatum invenit, ut Dionysius patriarcha pro-
clamaretur in tota Syria necnon in ditione soltani Iconii, ipse vero in
officio episcopali Alepi restitueretur.

Anno 1258 urbe Bagdad a Mogulensibus, quibus imperabat Hulachus,

Genghiskhani nepos, expugnata, et interfecto Calipha, finem accepit Abassidarum dynastia. Inde universa Mesopotamia et Syria ab exercitibus dire vastata fuerunt; capta quoque fuit Alepi civitas ab ipso Hulacho, dumque hunc, pro suis deprecaturus, adierat Barhebræus, magna strages Græcorum et Jacobitarum intra civitatem peracta est a Mogulensibus¹. Barhebræus Alepi permansit usque ad annum 1264, quo temporis intervallo civitatis dominium iterum transiit ad Sarracenos, atque a Mogulensibus denuo recuperatum fuit.

*Constituitur
maphrianus.*

Anno autem 1264 interfuit Barhebræus electioni novi patriarchæ, Ignatii III seu Josue. Is porro diœcesi Orientis, id est, Mesopotamiæ orientalis, Chaldææ et Assyriæ, maphrianum seu primatem, quo illa jam a sexennio ob bellorum tumultus orbata erat, destinare cupiens, Barhebræum ad hanc dignitatem, quæ Jacobitis prima est post patriarchalem, magno cum ceterorum applausu promovit. Contigit hoc die decima nona Januarii in urbe Sis, regia Ciliciæ civitate, præsentibus episcopis Jacobitis, Aytono rege Armenorum ejusque filiis ac magnatibus, una cum populi multitudine, episcopis quoque et doctoribus Armenorum. Supererat maphriano ut a potestate civili diploma impetraret, quo in dignitate confirmaretur. A quo enim tempore Mohammedanorum potestati subjectus fuit Oriens christianus, hujusmodi diploma, quod nonnisi exacta pecuniæ summa concedebatur plerumque, necessarium erat ut patriarcha in partibus occidentalibus, maphrianus in partibus orientalibus, posset in subditos jurisdictionem libere exercere eorumque litigantium causas ex legibus antiquis judicare. Quale privilegium a novo dynasta petiturus, adiit Barhebræus potentissimum Mogulensium regem sive khanum, Hulachum, cujus favorem sibi conciliavit et a quo tria obtinuit diplomata, sibi scilicet, patriarchæ et Jacobitico Cæsareæ in Cappadocia episcopo.

Mox in Orientem profectus, latissimam suam diœcesin crebris itineribus lustravit, atque in illius regimine ita versatus est, ut paci et prospe-

¹) Cfr. *Barhebræi Chronicon Syriacum*, quod conjunctim ediderunt P. J. Bruns et G. G. Kirsch, Lipsiæ, 1789, tom. I syriaci pag. 533, tom. II latini pag. 555.

ritati, ab ipso Christianis infausta illa ætate procuratæ, merito inviderent qui in Syria, Armenia atque Cilicia, immediate suberant jurisdictioni patriarchali. Inutile plane foret singula recensere quæ exinde per annos plus quam viginti peregit; hæc enim continua serie et sine ullo fuco in altera Chronici sectione auctor ipse enarrat. Labores sane subiit magnos, ecclesias plures et cœnobîa aut instauravit aut a fundamentis excitavit; episcopos duodecim constituit, atque in iis eligendis eam laudem sibi promeruit quod, affectum humanum despiciens, viros prætulit qui doctrina essent conspicui et moribus præstarent.

Moritur.

Demum, annos natus sexaginta, obiit die 30 Julii 1286 in urbe Maraga, Adorbiganæ, provinciæ Persidis, civitate, in quam nuper ex Mossulo advenerat, ibique exsequias illius solemniter celebrarunt non solum pauci qui aderant Jacobitæ, sed etiam Nestoriani, Græci et Armeni, prout nobis a Barsuma Saphio, ejus fratre, proditum est.

*Barhebraeus
sectæ Jacobiticæ
addictus.*

Recensitis præcipuis Gregorii Barhebraei gestis, expendenda est ejus doctrina theologica. Barhebræus hæresim Jacobiticam, in qua a parentibus educatus fuerat, strenue quamdiu in vivis fuit, voce et scriptis, propugnavit, et nihil non egit ut principum favorem sectæ suæ conciliaret.

*Auctor
Monophysismi
Eutyches.*

Jam vero JACOBITÆ in Syria et Mesopotamia, quemadmodum in Ægypto COPTI, in Abyssinia ÆTHIOPEs, in imperio Turcico pars ARMENORUM, pertinent ad hæresim MONOPHYSITARUM sive eorum qui unam in Christo naturam post incarnationem asserunt. Perversam istam sententiam sæculo quinto fuisse ab Eutychete, presbytero et archimandrita Constantinopolitano, inventam aut primum publice propugnatam norunt omnes. Ille enim ut Nestorianismi, Ephesi nuper damnati, scopulos evitaret, zelo imperito in contrarium lapsus est errorem, quo affirmabat! "*Dominum*

¹⁾ *Epist. S. Flaviani prima ad S. Leon.* inter *Opp. S. Leonis* ap. Migne, *Patrol. lat.*, LIV, 725, sq. Verba græce ite sonant: λέγων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μὴ δεῖν (ὁμολογεῖν) ἐκ δύο φύσεων μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐν μιᾷ ὑπόστασει, καὶ ἐν ἐνὶ προσώπῳ παρ' ἡμῶν γνωριζόμενον, μήτε μὴν τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ὁμοούσιον ἡμῖν ὑπάρχειν, οἷα δὴ ἐξ ἡμῶν προσληφθεῖσαν καὶ ἐνωθεῖσαν τῷ Θεῷ λόγῳ καθ' ὑπόστασιν· ἀλλ' ἔφασκε, τὴν μὲν τεκοῦσαν αὐτὸν Παρθένον κατὰ σάρκα, ὁμοούσιον ἡμῖν εἶναι, αὐτὸν δὲ τὸν Κύριον μὴ εἰληφέναι ἐξ αὐτῆς σάρκα ἡμῖν ὁμοούσιον.

nostrum Jesum-Christum non oportere (confiteri) ex duabus naturis post inhumanationem, (at) in una subsistentia et in una persona a nobis agnoscendum; neque carnem Domini consubstantiali nobis esse, tanquam ex nobis assumptam et unitam Deo Verbo secundum subsistentiam; sed dicebat, Virginem quidem quæ eum peperit, secundum carnem consubstantiali nobis esse, ipsum autem Dominum non sumpsisse ex ea carnem nobis consubstantiali.» Quod quidem ultimum ei exprobrat ipse Barhebræus: «*Eutyches, ait¹, dogma alienum invexit, asserendo Deum Verbum non assumpsisse corpus ex Virgine, sed quemadmodum incorporatur aer per frigus ut fiat nix vel pluvia, ita eum incarnatum fuisse.*» Ut autem hæresim suam facilius instillaret dicebat Eutyches²: «*Confiteor ex DUABUS NATURIS fuisse Dominum nostrum ante adunationem; post adunationem vero UNAM NATURAM confiteor.*» At id non minus reprehensione dignum erat, «*cum, ut observat S. Leo, tam impie duarum naturarum ante incarnationem unigenitus Dei filius fuisse dicatur, quam nefarie postquam Verbum caro factum est natura in eo singularis asseritur.*»

*Monophysismi
principii:
Dioscorus;*

Barsumas;

Eutychetis errorem Ægyptiis propinavit Dioscorus, patriarcha Alexandrinus, qui præcipuas in *Latrocinio Ephesino* partes habuit; Syris vero, et deinde per Samuelem discipulum suum Armenis, Barsumas archimandrita, qui in eodem conciliabulo monachorum totius Orientis locum tenuit. Damnatis a concilio Chalcedonensi Eutychete, Dioscoro et Barsuma, eorum asseclæ voce græca *Monophysitæ* seu *unius naturæ assertores* appellati, mox, quod errori proprium est, in varias sectas divisi sunt quæ se invicem anathemate prosequabantur. Omnes quidem illæ sectæ in hoc conveniebant quod duas in Christo naturas negarent et unam dumtaxat admitterent; sed dum Eutychiani corpus Christi incorruptibile, Severiani vero corruptibile et passibile assererent, Theopaschitæ passiones divinitati tribuebant, alii aliud docebant. Syri vero illi qui postea *Jacobitæ* dicti sunt, ducibus

¹) Infra p. 160.

²) *Epist. XXVIII S. Leonis ad Flavian., Patrol. lat., LIV, 777.*

Severus;
Xenaia.

Severo Antiocheno et Philoxeno seu Xenaia Mabugensi, via quasi media inter Eutychianismum et veram concilii Chalcedonensis fidem incedentes, excogitarunt rationem propugnandæ hæreseos multo subtiliorem et ad fallendos incautos aut minus doctos aptissimam. Docuerunt nempe divinitatem et humanitatem absque immutatione et confusione in Christo esse adunatas, in quo ad orthodoxos accedere videbantur, sed statim a recta fide deflectentes asserebant post adunationem in Christo non duas naturas, sed *unam naturam compositam*, ⲉⲩⲁⲛⲁ ⲛⲁⲩⲁⲛⲁ, vel *unam naturam duplicem*, ⲉⲩⲁⲛⲁ ⲛⲁⲩⲁⲛⲁ.

Locutiones istæ, Jacobitarum veluti tessera, aut sensum habent nullum, aut quam se respuere profitentur naturarum confusionem necessario involvunt. Hisce tamen tenaciter adhærebant, perperam abutentes verbis nonnullis SS. Patrum et præsertim Cyrilli Alexandrini, in quorum scriptis, utpote ante concilium Chalcedonense exaratis, voces *natura*, φύσις, ⲛⲁⲩⲁ, et *subsistentia*, ὑπόστασις, ⲛⲁⲩⲁⲛⲁ, non ita rigore erant ad unum sensum definitæ. Hinc Cyrillus, quamvis diserte duas in Christo naturas absque divisione, absque immutatione et absque confusione, prædicet, tamen non semel loquitur de *« una Verbi natura incarnata, »* vocem scilicet *naturam* pro *natura subsistente* seu *hypostasi* adhibens. Jacobitæ autem hanc similesque dicendi formulas perverse intelligentes, veram vocum ⲛⲁⲩⲁ *naturæ* et ⲛⲁⲩⲁⲛⲁ *hypostasis* notionem, quam tamen, quod mirum est, recte tenent ubi agunt de mysterio SS. Trinitatis, amiserunt, vel saltem earum confusionem fecerunt. Quod de præcipuis nonnullis eorum doctoribus et peculiariter de Philoxeno et Barhebræo affirmare licet. «Philoxenus in tractatu de incarnatione, ut observat S. J. Assemanus¹, nec orthodoxum gerit, nec Eutychianum, sed mediam quamdam init viam, quam Jacobitæ post ipsum tenuere et usque in hodiernum diem tenent: unam scilicet in Christo esse naturam, ex divinitate et humanitate com-

Doctrina
Xenaia seu
Philoxeni.

¹) *Biblioth. Orient.*, II, 25.

positam, conversionis tamen, confusionis et commistionis omnino expertem. Sic enim ille de incarnationis mysterio : « *Filius, inquit, qui unus ex Trinitate est, univit sibi personaliter corpus anima rationali et mente præditum, in utero Deiparentis. Non ante formatum corpus, quam Verbo unitum, sed in puncto temporis et formatum et unitum. In hoc Christus natus, in hoc enutritus, in hoc passus, in hoc mortuus. Divinitas Filii nec passa nec mortua. Hæc autem omnia non apparenter, non phantastice, sed vere et naturaliter gesta. Denique Verbum non in carnem conversum, aut cum ea commistum, vel confusum, neque ab ea divisum et viceversa ; sed eo modo humanitati unitum, quo anima rationalis corpori : et quemadmodum ex anima rationali et corpore una conflatur humana natura ; ita ex humanitate Christi et divinitate UNA EXURGIT NATURA non quidem simplex sed COMPOSITA. » Abutitur deinde locutione S. Cyrilli ad Succensum : « *post unionem in Christo UNA Verbi NATURA INCARNATA. »**

Quam immerito Philoxenus et post eum Jacobitæ hanc Cyrilli dictionem in sui patrocinium trahant, probavimus alibi¹, ostendendo a S. Doctore *naturam* sensu catholico pro *natura subsistente* seu *persona* dictam fuisse. Mirum sane est virum perspicacem, qui aperte docet divinitatem cum humanitate absque divisione, absque confusione et absque conversione in Christo post adunationem esse unitam, mox dictorum suorum immemorem, duas illas naturas confundere easque congerere in unam nescio quam naturam *compositam*, quæ cum *composita* dicatur, nec humana nec divina esse potest, sed necessario mixtio quædam utriusque. Egregie enim ostendit S. Thomas² in Christo nullam naturarum compositionem admitti posse. Coniunguntur quidem in homine anima et corpus ad constituendam unam naturam humanam, quia utraque natura est imperfecta ; in Christo autem, quum duæ naturæ sint perfectæ, in unam conve-nire non possunt. Bene tamen conveniunt in divina Verbi persona, sicut

¹) Vide infra, pp. 441, sqq.

²) *Summa theol.*, part. III, q. II, a. 1. — Cfr. Petavius, *De Incarnat.*, l. III, cap. 10.

***Barbora*
placita
*Jacobitica.***

“ Credimus etiam, quod una ex personis sanctæ Trinitatis descendit de cœlis, quin tamen a sinu Patris recederet, et inhabitavit in utero Virginis, et incarnata est de Spiritu Sancto et ex Maria Virgine, et homo facta est, manens Deus : unita fuit carni consubstantiali nobis, et viva rationalique anima præditæ. Nec antea templum assumpsit, deinde in ipso Verbum inhabitavit. Unde non homo factus Deus creditur, sed Deus factus homo ; neque homo est sapiens, qui ex operibus suis justificatus sit, neque de cœlo sibi corpus attulit, neque apparenter aut phantastice visus est in mundo : sed una ex personis sanctæ Trinitatis, quum Deus natura sit, de sublimibus cœlis suis descendit, et homo pro gratia sua facta est, et nata fuit ex

[illegible]

Virgine, et incarnata, sicuti Apostolorum fides docet. Itaque DUÆ SUNT IN DOMINO NOSTRO NATURÆ, Deitas et Humanitas : unio quoque Deitatis suæ cum humanitate admirabilis est et ineffabilis, absque commistione, sine confusione, sine mutatione, sine conversione, sed salvis differentiis utriusque naturæ in uno Filio et in uno Christo.» Quid plura? Jam orthodoxum diceres Barhebræum : sed imbibitum semel Jacobitarum errorem evomit subdens : « *UNA ESSENTIA, una persona, una hypostasis, una voluntas, una virtus, una operatio, quemadmodum S. Athanasius et S. Cyrillus dixere.*»

*Alii Barhebræi
errores.*

Barhebræus igitur Monophysitarum errorem profitetur et simul Monothelismum, naturalem et logicum ejus fœtum. Hos errores in sua theologia, quæ inscribitur *Candelabrum sanctorum*, multis argumentis tueri conatur. In eodem libro negat, post Philoxenum, sed contra fidem ecclesiæ Syriacæ, Spiritum sanctum a Filio procedere, et quamdam Verbi cum pane eucharistico hypostaticam unionem asserit¹.

Præterea illic, recensitis hæresibus triginta, hæc addit : « *Sciendum est has omnes sectas absurdissimas hæreses esse, quum naturas corrumpant, et christiano dogmati ethnica opiniones misceant : ac propterea Deus, cujus gratiæ laus esto, eas radicitus exstirpavit. Reliquæ vero quæ in mundo obtinent sectæ (de orthodoxa loquitur et Jacobitica et Nestoriana et Monothelitica) quum omnes de Trinitate et incolumitate naturarum, ex quibus est Christus absque conversione et commistione, æque bene sentiant, in nominibus unionis solum secum pugnant.*» Unde concludit Assemanus Barhebræum in eo fuisse Politicorum errore ut crederet controversias quæ ejus tempore Orientales inter et Occidentales, et inter Orientales ipsos circa incarnationem Verbi vigeant, meras esse Theologorum opiniones, non hæresim constituere.

*Jacobitarum
status
ecclesiasticus.*

Hisce de præcipuis Jacobitarum erroribus breviter enucleatis, non inu-

¹) Cfr. Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 284-292.

tile erit eadem compendiosa ratione describere ejusdem sectæ statum ecclesiasticum, ut lectores intelligere possint plura ad disciplinam ecclesiasticam spectantia, passim in *Chronico* memorata.

Cum inde ab anno 518 Monophysitæ ubique ab imperatore orthodoxo Justino Seniore exagitarentur, episcopi hæreseos labe infecti e sedibus suis pulsati fuerunt, et cum eis in exilium ablegatus est Severus patriarcha, ope Anastasii imperatoris olim in ecclesiam Antiochenam intrusus. Tunc ut res suæ pæne desperatæ instaurarentur, episcopi nonnulli exules Jacobum

Nomine origo.

quemdam, cognomine *Baradæum* sive *Zanzalum*, monachum in monasterio Phasiltæ juxta Nisibin, metropolitam œcumenicum¹ ordinarunt; is autem omnes imperii provinciæ Asiaticas indefesse perlustravit, episcopos et presbyteros innumeros ordinavit, et Monophysitarum negocia ita promovit, ut ab illo ipsis Jacobitarum appellatio deinceps fuerit tributa; idem vero nomen Monophysitis in Ægypto, qui cum Syris communionem coluerunt, subinde applicatur.

Jacobitarum patriarcha;

Porro Syri Jacobitæ caput suum, inde a tempore Severi continua serie et etiamnum hodie, titulo patriarchæ Antiocheni condecorant. Ast nonnisi raro, inter varias rerum politicarum vicissitudines, ipsam urbis Antiochiæ sedem occupare potuerunt. Initio quidem, dum imperio Byzantino regio eorum suberat, per Syriæ et Mesopotamiæ urbes, vicos et monasteria vagari cgebantur; non nisi demum anno 721, imperantibus Antiochiæ Saracenis, hanc civitatem solemniter ingressus est patriarcha Elias². Illinc tamen mox iterum ejecti, diversis in locis commorati sunt, ut patet ex Barhebræi *Chronico*. Joannes VII, cognomine Sarighta, anno 965 in patriarcham consecratus, ditionem Arabum reliquit; ut sese in cœnobium Barid juxta Melitinam conferret; at cum inde ipse, et postea, anno 1029, Joannes VII, dictus Abdun, Byzantium abducti fuissent, eorum successores, Græcorum vexationibus Arabum tyrannidem præferentes, mansio-

¹) ܐܡܝܢ ܡܬܪܬܡܐ ܕܡܬܪܬܡܐ ܕܡܬܪܬܡܐ Cfr. pag. 215.

²) Infra, p. 298.

nem in urbe Amida plerumque habuerunt usque ad Michaelē Magnum; is autem anno 1166 Mardini sedem patriarchalem constituit, et post ipsum patriarchæ in cœnobio vicino, S. Ananiæ nuncupato, quod etiam Zapharan appellant, persæpe habitaverunt et adhuc hodie resident.

maphrianus. Primam post patriarcham apud Jacobitas dignitatem tenet maphrianus, cujus auctoritas in subjectos sibi episcopos eadem antiquitas erat quæ patriarchæ in suos. Est autem *maphrianus*, ܡܦܪܝܢܐ, vox syriaca, quam latine *fœcundatorem* seu *fructiferum* recte verteres, eaque vocabantur primates seu catholici Jacobitarum, quod essent per ordinationes episcoporum, quæ ipsis in tractu orientali competeabant, istorum veluti patres et genitores. Maphrianorum primus, juxta Barhebræum, fuit Achudemes anno 559 a Jacobo Baradæo consecratus; verum neque is, neque ejus successores sedem fixam habuerunt ante Marutham, qui, anno 629, consentiente Athanasio Camelario patriarcha, ordinatus fuit episcopus Tagritensis et metropolita magnus seu maphrianus totius Orientis proclamatus.

« Quumque Maruthæ temporibus, scribit Barhebræus, regnum Persarum in Saracenos translatum esset, ipse arcem Tagritensem ultro iis aperuit, ne quid detrimenti cives caperent. Quamobrem Jacobitarum numerus in Perside mirifice auctus est. » Tunc enim ob Arabum, et postea ob Mogulensium in Persidem excursionem, Jacobitæ multi e Mesopotamia illuc captivi abducti fuerunt, alii vero sponte se contulerunt; hinc tantopere e parvis initiis maphriani dignitas fuit amplificata, ut illius diœcesin patriarchali Barhebræus prætulerit.

Cum anno 1089 Tagritum ab Arabibus direptum jaceret, maphriani Mosulum ad Tigrim fluvium, Ninivæ rudetibus conterminam, sedem suam transtulerunt; postea, ab anno scilicet 1155, cœnobium S. Matthæi, non procul inde situm, sibi domicilium habuerunt, interim tamen Tagriti, Ninives et adjacentium locorum ecclesias tanquam sibi proprias retinentes.

*Regio jacobitica
diœcesis ecclēsiastica.*

Porro regiones, quarum diœceses jacobiticæ immediate patriarchæ jurisdictioni suberant erant Syria, Cyrrhestica, Euphratesia, pars Mesopotamiæ occidentalis, Palæstina usque ad urbem Gazam, Cilicia et Armenia,

illæque generali OCCIDENTIS nomine a Barhebræo aliisque scriptoribus Syris designantur.

Ceteræ vero, scilicet Mesopotamia orientalis, Assyria et provinciæ quædam regni Persici, quæ maphriano parebant, ORIENTIS nomine veniunt. Habuerunt Jacobitæ in diversis hisce regionibus sedes episcopales, modo plures, modo pauciores, necnon multa monasteria quorum mentio frequens occurrit in contextu hujus operis¹.

Barhebræi
scripta.

Hisce de secta Jacobitica prælibatis, jam ad Barhebræum redeamus, et monumenta ingenii sui quæ posteris transmisit adeamus. Indefessus vir a studio et scriptione librorum in mediis laboribus nunquam destitit, cum ob ingenii præstantiam, tum ob elegantiam sermonis a Jos. Sim. Assemano Jacobitarum scriptorum « facile princeps » salutatus; imo si diversas quas complexus est disciplinas perspexeris, eum non immerito dixeris Syrorum omnium qui doctrina floruerunt eruditissimum, et ex hac saltem parte inter coætaneos nulli secundum.

Scriptis opera plus quam triginta, quorum tituli sub finem sectionis alterius *Chronici* exhibebuntur, ex iisque solis patebit nullum ferme fuisse literarum genus in quo exercitatus ille non fuerit. Argumenta quippe pertractavit quæ spectant ad theologiam, Scripturæ sanctæ expositionem, canonum ecclesiastorum ac legum civilium notitiam, philosophiam, astronomiam, medicinam, historiam, artem grammaticam, poesin, imo fabulas narrationesque facetas. Neque ideo, quantum saltem judicare licet ex ejus scriptis hucusque detectis, præsertim vero ex libris quatuordecim quorum analysin protulit Assemanus, eruditionis varietas soliditati quidquam nocere dicenda erit. Imo potius cupidinem movent ut libri doctissimi Maphriani, cum adhuc bibliothecarum tenebris reconditi jaceant, prodeant in lucem, qua non unam ob causam sunt plane digni. Eos ipse syriace

¹) Quænam sedes episcopales variis temporibus patriarchæ subditæ fuerint, quænam vero maphriano, satis accurate ex Assemano et Lequien indicat Wiltsch, *Handbuch der kirchlichen Geographie und Statistik*, tom. II, pp. 151-153, 372-374.

plerosque exaravit; pro nonnullis vero, ad medicinam aut historiam spectantibus, usus est lingua arabica, in quam et alii postea conversi fuere.

Catalogus operum Barhebræi, ut jam diximus, in ipso *Chronico* textetur. Interim eum qui fusiora requirat, remittimus ad Assemani *Bibl. Orient.*, eaque tantum recensebimus paucissima quæ hucusque, quantum novimus, typis excusa habentur.

*Opera Barhebræi
edita.*

Itaque præter excerpta non pauca, e variis operibus theologicis, præsertim vero ex *Chronico ecclesiastico* in *Bibliotheca Orientali* obvia, hæc in lucem prodierunt :

1° Eduardus Pocockius edidit arabice et latine *Historiam compendiosam dynastiarum, authore Gregorio Abul-Pharagio*, Oxonii 1663. Est hæc partim epitome, partim nova compositio Chronici syriaci profani, ab ipso Barhebraeo sub finem vitæ ipsius, teste ejus fratre, unius mensis spatio in gratiam Arabum concinnata.

2° Eusebius Renaudotius latine protulit *Liturgiam Barhebræi, tom. II Liturgg. Orientt.*, pp. 456-469. Paris., 1716.

3° P. J. Bruns et G. G. Kirsch conjuncta opera typis mandarunt partem primam *Chronici syriaci*, in qua describitur historia profana a mundi exordio ad ætatem usque Barhebræi. Opus duobus constat tomis, quorum altero textus, altero versio latina continetur. Lipsiæ, 1789.

4° Angelus Mai *Nomocanonis Barhebræi* versionem latinam, ab Aloysio Assemano confectam, evulgavit in : *Scriptorum veterum nova Collect.*, tom. X. Romæ, 1838.

5° C. Lengercke edidit *Abulpharagii Carmina syriaca aliquot*, Regiomonti 1836-1838. Ante eum Gabriel Sionita jam unum *Barhebræi carmen* ediderat. Paris., 1626.

6° Ex magno opere exegetico, cui titulus : *Horreum mysteriorum*, cujus editionem, Lipsiæ, 1858, fasciculo I incoepit, at deinceps prosecutus non est, Fr. Larso, plura sigillatim publicata fuere, scilicet :

a) *Abulpharagii scholia in Psalm. V et XVIII*, edid. Rhode. Vratislaviæ, 1832.

b) *Carmen Deborahæ cum scholiis Barhebræanis*. ed. J. M., Winkler. Vratisl., 1839.

c) *Abulpharagii Barhebræi scholia in Jesajam et in Psalmos scholiorum specimen* e codicc. ed., latine redd., illustr. O. F. Tullberg, Upsalæ, 1842.

d) *Gregorii Bar Hebræi scholia in Jeremiam*, ed. G. F. Koraen et C. E. Wennberg, fasc. I et II, Upsal., 1852.

e) *Gregorii Bar Hebræi scholia in psalmum LXVIII primum* ed. et illust. C. Knobloch, Vratisl., 1852.

f) *Gregorii Barhebræi scholia in psalm. VIII, XLI, L*, ed. R. G. F. Schrœter, Vratisl., 1857.

g) *Gregorii Barhebræi scholia in Job*, ed. G. H. Bernstein, Vrat. 1858.

h) *Bar Hebræus scholien zu Gen. 49-50, Exod. 14, 15, Deut. 32-34, und Jud. 5*, veröffentlicht von Dr. R. Schrœter, in miscellaneo : *Zeitschrift der deutschen morgenländischen Gesellschaft*, Lipsiæ, 1871, pp. 495-562.

7° Ex operibus grammaticalibus prodierunt :

a) *Gregorii Barhebræi grammatica linguæ syriacæ in metro Ephræmeo*, ed. E. Bertheau, Gotting. 1843.

b) *Mar Jacob... and a Discourse by Gregory Barhebræus on syriac accents, in Syriac with an english translation*, by G. Phillips, 1869.

c) *Œuvres grammaticales d'Abou'lfaradj, dit Bar Hebræus*, éditées par M. l'abbé Martin, Paris, 1872. Complectitur hæc editio, duobus tomis contenta, textum syriacum methodo autographica prolatum, una cum præfationibus et variis lectionibus typis excusis. *Tome I, contenant le K'tovo d'Tsem'he.. — Tome II, contenant la petite grammaire en vers de sept syllabes et le traité « de vocibus æquivocis. »*

8° Adler edidit *Fabellas ludicras ex Gregorii Barhebræi libro narrationum oblectantium* Altonæ, 1781. Quæ fabellæ denuo excusæ, pro parte saltem, in *Kirschii Chrestom. syr.* a Bernsteinio edita an. 1832, et in *Chrestom. syr.* a Zingerle publicata Romæ 1871.

*Chronici syriaci
conspectus.*

Jam ad CHRONICON SYRIACUM speciatim describendum convertimur.

Duas habet partes. Prima historiam politicam et civilem Orientis com-

plectitur, eamque exponit per undecim epochas successivas distributam :

- 1^a excurrit ab Adamo usque ad Josue;
- 2^a a Josue ad Saulem;
- 3^a a Saule ad Nabuchodonosor.
- 4^a Continet reges Chaldæorum usque ad Darium Medum;
- 5^a unum Darium;
- 6^a reges Persarum a Cyro usque ad Alexandrum Magnum;
- 7^a imperantes Græco-Macedones usque ad Augustum;
- 8^a imperatores Romanos et Byzantinos usque ad Justinianum;
- 9^a Græcos a Tiberio (589) usque ad Heraclium;
- 10^a Arabes a Mohammede usque ad excisionem Caliphatus Bagdadensis, anno 1258;
- 11^a reges Hunnorum seu Tatarorum Mogulensium usque ad annum 1297.

Pars altera exhibet Orientis historiam religiosam et ecclesiasticam, bipartitam. Sectio prior nomina *pontificum Occidentis* in titulis præfixa habet, videlicet :

- 1^o nomina pontificum Veteris Testamenti inde ab Aarone;
- 2^o nomina et historiam patriarcharum Antiochiæ catholicorum a S. Petro usque ad initium sæculi vi;
- 3^o nomina et historiam patriarcharum Antiochiæ Jacobitarum a Severo, Monophysitarum primipilo, usque ad annum 1492. Quæ vero ibi leguntur inde a Nemrod seu Philoxeno, qui constitutus fuit patriarcha a. 1283, et obiit a. 1292, a scriptore anonymo adjecta fuere.

Sectio posterior seriem exhibet *pontificum Orientis*. Incipit a Thoma apostolo, ejusque discipulis Adæo et Aghæo, et patriarchas seu catholicos Chaldæorum continua serie recenset usque ad tempus, quo sub finem sæculi v Nestorianismus stabilitus fuit in Perside.

Hinc porro opus complectitur duas series : catholicorum sive primatum Nestorianorum unam, alteram vero maphrianorum Jacobitarum, quorum initium ducit, juxta Barhebræum, Achudemes anno 559 a Jacobo Baradæo ordinatus.

Huic historiæ Jacobitarum ecclesiasticæ nonnulla quæ ad auctoris mor-

tem et scripta referuntur adjecit ipsius frater et in dignitate successor, cetera vero usque ad annum 1496 Anonymus supra memoratus.

*Chronici in re
historica
momentum.*

De Chronico syriaco sequens judicium protulit Assemanus : « opus, ait¹, luce dignum, et omnium, quæ Barhebræus edidit, doctissimum æque ac utilissimum, præsertim si de secunda et tertia parte (i. e. de utraque sectione partis secundæ seu historiæ ecclesiasticæ) sermo sit, quibus ecclesiastica Syrorum Nestorianorum et Jacobitarum historia, Græcis Latinisque prorsus ignota, mirifice illustratur. Sed et prior pars, quam idem auctor arabice postea publicavit, et Pocockius latine interpretatus est, longe plura continet quam historia Dynastiæ, sive facta Arabum et Mogulensium spectes, sive res Christianorum in Thracia, in Syria, in Mesopotamia et in Perside.»

*Chronici profani
editio.*

Huic sententiæ rerum et linguarum orientalium periti calculum suum adjecere plerique omnes; illosque eo vehementius totius operis cupido tenebat, quod excerptis bene multis et prolixa Chronici ecclesiastici analysi hujus præstantiam clarissimus vir perspicue exhibuisset. Ast infelicitè contigit ut temporum adjuncta aut fata virorum, qui librum edere moliri potuissent, votis eruditorum parum obsecundarent. Hinc adhuc non nisi pars prior seu historia profana prodiit in lucem anno 1789 : qua editione Bruns et Kirsch profecto optime meruere, quamquam mendis abundat ipsorum editio : « sive enim textum ab editoribus publicatum, spectemus, ait Bernsteinus², ingenti ille mendorum scatet numero multisque turpiter labibus deformatus est ; sive interpretationem, quæ textui apposita est, consideremus, magna ejus pars tot vitiis foedata est ac tantis maculis adpersa, ut, qui huic libro studere velint sive linguæ, qua conscriptus est, sive rerum causa, quæ in eo traduntur, iis quam maxime verendum sit, ne plures magnosque facile in errores inducantur, ni summam in utendo eo ipsoque nitendo et prudentiam et cautionem adhibeant.»

Hinc laborem hunc plures castigare et emendare susceperunt, nimirum

¹) *Bibl. Orient.*, II, 312.

²) *Gregorii Bar-Hebrai Chronici Syriaci e codd. mss. passim emendati atque illustrati specimen primum*. Lipsiæ, 1822, p. 5.

Lorsbachius, Arnoldius, Mayerus, quos Bernsteinus recenset, et isti quidem ex ingenio suo persæpe optime, ipse vero Bernsteinus diligenti præterea inspectione codicum Oxoniensium instructus.

*Chronici
ecclesiastici
edendi occasio.*

Etsi igitur nova et accuratior operis istius, jam dudum alioquin divenditi, editio perutilis exstaret, hanc tamen ut pararemus nobis in animo non erat¹. Verum enimvero, cum Londini per aliquot menses commoraretur J. B. Abbeloos, ibi descripsit partem Chronici posteriorem, cujus nonnulla tantum fragmenta edita erant; atque hinc porro in patriam redux operæ pretium se facturum ratus si hanc in lucem ederet, mox una cum T. J. Lamy manum ad opus admovit.

*Codex, e quo
Chronicon ecol.
desumptum fuit.*

Codex Musei Britannici, ex quo apographum suum ille confecit ex iis est quos Claudius Rich, dum Bagdadi legatione pro imperio Anglico fungebatur, in Asia occidentali ære publico acquisivit. Notatur in Catalogo 7198 Rich². Scriptus est in charta bombycina, sæculo forte xvi, caractere maronitico, manu diligenti quidem et accurata, at minus eleganti. Constat vero foliis formæ quartæ minoris 226, quæ ea prorsus et solum continent quæ in editione nostra habentur; titulos tamen, plerumque minio exaratos, colore imitati non sumus, desuntque etiam in libro excuso litteræ syriacæ ordinem patriarcharum denotantes, licet eorum valor versioni latinæ præmissus fuerit numeris, quos arabicos vocant.

Folio ultimo seu 226, recto, leguntur duæ annotationes carschunice, id est arabice litteris syriacis conscriptæ, quarum prior indicat quo pretio codex emptus fuit anno 1729, altera illum porro acquisitum fuisse a quodam Hana diacono.

Præterea non semel, ubi sermo occurrit de episcopis Alepi, hæc in margine conspicitur annotatio: *metropolita* vel *episcopus Alepi*: quod signum esse potest librum aliquando ad hominem quemdam Alepensem pertinuisse.

¹) Dolendum est hanc perfici non potuisse a Bernsteinio, qui optime ad id opus erat paratus. Prodiit solummodo unus fasciculus, Berolini, 1847, complectens præter notitiam propositi laboris, textus syriaci et versionis latinæ paginas quatuor cum hoc titulo: *Ankündigung und Probe einer neuen kritischen Ausgabe und neuen Uebersetzung der syrischen Chronik des Gregor Bar-Hebræus.*

²) Cfr. *Catalogus codd. mss. Orient., qui in Museo britannico asservantur. Pars prima, codices syriacos et carschunicos amplectens.* Ed. Forshall, Londini, 1838. Pagg. 90 sq.

ad eam quo Eliæ
Chronographia
continetur.

Quæ vero Barhebræi textum aliquoties in notis stipabunt excerpta ex *Chronographia* Eliæ, Sobæ sive Nisibis medio sæculo xi metropolitæ Nestoriani, ea pariter Abbeloos descripsit Londini e *cod. Rich.* 7197, membranaceo, ætate auctoris ejusque forte manu exarato. Continet codex ille in singulis paginis duas columnas, syriacam et arabicam, at illam, quæ unice adhibita fuit, ita hinc inde humiditate corruptam vel frictione manuum detritam ut legi haud amplius possit.

qualis sit textus
nobis editus.

Descriptio textus syriaci Chronici Barhebræani non incuriose, sed magna cum diligentia peracta fuit, quamquam eam idcirco vitio prorsus omni et nævo carere minime opinamur. Cum autem manuscriptum Barhebræi solummodo unum adhibitum sit, editionem critice exactam haudquaquam proferimus; ad hanc enim parandam codices alii, qui in bibliothecarum scriniis Romæ, Florentiæ, Cantabrigii et Oxonii reconduntur, adeundi fuissent et diligenti collatione ad examen revocandi : cujus certe laboris suscipiendi neque otium fuit, neque occasio.

Nihilominus rem utilem et viris literatis acceptam nos facturos existimavimus, si vel ex uno codice, ceteroquin bono, ut cum ex ejus contextu tum ex collatis Assemanianis excerptis liquet, Chronicon evulgaremus; experientia quippe constat non raro hujusmodi libros, dum ab iis qui illorum editores fieri cupiebant ultimus apparatus expectabatur, in schedarum latebris remansisse¹, non sine magna philologicæ aut historicæ scientiæ jactura. Quod ne arrogantius a nobis dictum videatur, id de uno Barhebræi textu, non de versionis aut illustrationis tentamine nostro intelligendum esse monemus. Interim ut defectus cum quibus textus ipse prodibit a nobis resarciri aliquatenus queant, speramus nos iterum, antequam editio ad finem perducta fuerit, Angliam petituros, ibique excusa folia ad codicem Londinensem denuo collaturos, imo forsitan et lectiones diversas Oxonii aut Cantabrigiæ collecturos.

¹) *Chronicon ecclesiasticum* Barhebræi hanc sortem jam expertum est; nam illud edendum jam ante annos plusquam viginti paraverat Dr. O. Fr. Tullberg, prof. Upsalensis, ut testatur Bernstein, *Ankündigung einer Ausgabe der Syrischen Chronik*, p. 3.

Qualls versio
latina.

Ad translationem latinam Chronici quod attinet, eam e regione textus in faciliorem legentium usum posuimus. In ea autem concinnanda, sermone elegantiam parum, multum vero fidam interpretationem duximus esse curandam; quæ vero in hac re peccata fuisse, sive iterato examine nostro, sive doctorum animadversionibus reperientur, in fine operis retractata habebuntur.

Nonnulla aliquando vocabula, perspicuitatis gratia, addita fuere in versione quæ in textu haud leguntur; hæc tamen characteribus italicis distincta sunt. Ubi vero characteres hujusmodi uncinis includuntur, signum est id quod jam legitur in contextu aliis ibi verbis exprimi. Denique, sicubi verba sanctæ Scripturæ recitantur, præter italica elementa in principio et in fine duo commata (« — ») adhibita fuerunt.

Difficultas erat in exprimendis nominibus locorum aut virorum propriis, quæ syriace vocalibus vix unquam animata sunt. In notioribus, orthographiam consuetam secuti sumus; in iis quæ ab Assemano jam recitata invenimus, ejus orthographiam plerumque retinuimus, cetera vero conjectura ducti latina fecimus.

Annotationes.

Annotationes passim adjecimus geographicas, historicas, theologicas; philologicæ autem absunt plerumque, etiam iis in locis ubi conjiciendo, ob lexicographiæ syriacæ penuriam, auctorem nostrum reddidimus, tum ne nimium moles operis excresceret, tum quod sententia nostra ex ipsa translatione satis colligi potest.

Index nominum et rerum præcipuarum analyticus ad calcem editionis in usum libri promptiorem addetur.

Chronologia a
Barhebræo
adhibita.

Si quidem versamur in opere historico, in quo magni facienda est chronologia, monendum hic est a Barhebræo fere perpetuo adhiberi æram *Seleucidarum* sive *Græco-Macedonum*, qua Syri Christiani etiamnum in annorum computo utuntur. Hæc porro initium sumit a mense Octobri anni ante æram vulgarem 312, quo anno Seleucus Nicator, a Ptolemæo Lago, Ægypti rege, adjutus, dominium regni Babylonici recuperavit¹. Antio-

¹) Cf. Ideler, *Handbuch der mathematischen und technischen Chronologie*, tom. I, pp. 445, 446.

cheni tamen annum suum ordiebantur a mense Septembri. Cl. Jos. Sim. Assemanus, ut annum æræ christianæ anno Seleucidarum respondentem statuatur, ab hoc subtrahit annos 311, quod rectissime fit pro novem anni mensibus; at si agatur de tribus mensibus Octobri, Novembri et Decembri, demendi sunt anni 312. Nos annis Syrorum, juxta hanc regulam, in parentheses adjecimus annos æræ christianæ, et nominibus mensium Syrorum nomina latina eodem modo pariter adscripsimus.

*Editorum
monitum.*

Præterea monemus nos Barhebræi *Chronicon* vertentes aliosque Jacobitas scriptores interim laudantes nequaquam eorum errores (quos non semel castigamus) probare, aut laudes prætensis eorum sanctis tributas, ratas habere, sed monumenta proferre historica quæ cognoscendæ Jacobitarum sectæ et Orientis christiani historiæ elucidandæ inserviant, memores verborum Augustini¹: « Ecclesia catholica, per totum orbem valide lateque diffusa, omnibus errantibus utitur ad provectus suos, et ad eorum correctionem quum evigilare voluerint. » Si quando igitur, Lector benevole, vel Barhebræum Jacobitarum nœnias recitantem audire graveris, vel a nobis etiam quid minus recte dictum perspexeris, utere monito Apostoli²: « *Omnia probate; quod bonum est tenete.* »

*Viri de editione
bene meriti.*

Superest tandem ut debitas omnibus, qui quovis modo operi nostro favere voluerunt, grates persolvamus. In primis quidem honoris causa nominandus est Illustr. Archiepiscopus Mechliniensis, primas Belgii, VICTOR AUGUSTUS DECHAMPS, in orbe catholico et litterato nobilissimus; etenim cum iter ad colligenda documenta syriaca ipsius Eminentiasimi prædecessoris licentia et impulsu esset susceptum, mansionem Londini produci ille benigne permisit; imo nobis etiam ad editionem aggrediendam stimulos adjicere dignatus est, in conficiendo opere molestissimo sane pergratos, ac primus esse eorum qui subscribendo libri patrocinium assumpsere.

Londini vero laborem insigniter adjuvit humanissimus et doctissimus

¹) *De vera religione*, cap. VI.

²) *1 Thess.* V, 21.

GUILLIELMUS WRIGHT, Litt. Doctor, qui tunc temporis custodem agebat mss. orientalium in Museo Britannico, nunc vero litterarum Arabicarum professoris munere Cantabrigii fungitur. Hujus viri amicitiam et officia, quæ etiam postea, in conferendis ad codicem locis nonnullis de quorum recta transcriptione ambigebamus, non semel experti sumus, in grati animi tesseram hic publice contestari jucundissimum habemus.

Præterea grati recordamur operis publicationem, promisso subsidio, promotam fuisse a tribus administris rerum intestinalium Regni Belgici, qui sibi in hac provincia per ultimum triennium successerunt.

Denique typos syriacos, quibus excusus est liber iste, nobis lubenter commodavit vir a litteris orientalibus et exegesi sacra meritissimus, J. TH. BEELEN, univ. cath. Lovan. professor.

EDITORES.

In festo SS. Apostolorum Petri et Pauli 29 Junii 1872.

Elenchus virorum qui nominibus in antecessum datis Chronici editionem promoverunt.

BILIO, Aloysius, S. R. E. Cardinalis, Romæ.
DECHAMPS, Victor Augustus, Archiep. Mechliniensis, Primas Belgii.
BAR-TATAR, Petrus, Archiep. Seerdensis in Curdistan, ritus Chaldaei.
BEHNAM-BENNI, Cyrillus, Archiep. Mossulanus, ritus Syri.
GRAVEZ, Theodorus Josephus, Episcopus Namurcensis.
BAILLES, Jacobus Maria, Comes Rom., Episcopus olim Lucionensis, Romæ.
PIE, Ludovicus Franciscus, Episcopus Pictaviensis.
ANTHONIS, Carolus, Episc. Constantiensis l. p. i., maj. Seminarii Mechlin. præses.
LAFORET, Nicolaus Josephus, Rector Univ. cath. Lovaniensis.

Aertz, P. J., S. D. N. prælatus domest., jur. can. Dr., archid., Mechliniæ.
Alexandre, L. A. J., can. hon., præses maj. Sem. Namurcensis.
Alpaert, J., viceparoch. in s. Joannis Bapt., Bruxellis.
Auvray, A., S. Theol. lic., can. ord. præmonst. in abbatis Montis Dei in Gallia.
Bacten, J., S. Theol. lic., parochus in eccl. B. M. V. trans Diliam, Mechliniæ.
Baravelli, A., assistens general. Congreg. Barnabit. Romæ.
Beaucourt (G. de), Parisiis.
Beauvois, E., prof. in athenæo Antverpiensi.
Beelen, J. T., S. D. N. ab int. cubic., S. Theol. Dr., prof. in Univ. cath. Lovan.
Behault du Carmois (H. de) in Univ. cath. Lov. alumnus.
Bessly, R. L., bibliothecarius Universitatis Cantabrigiensis. Exempl. 2
Bergeys, F., parochus et decanus Diesthemii.
Bibliotheca Universitatis Lovaniensis.
Bibliotheca minoris Seminarii Mechliniensis.
Bibliotheca Seminarii Namurcensis.
Bickell, A., Ph. Dr., lingg. orientt. prof. in Academia Monasteriensi.
Boissière-Thiennex (Marchio G. de la), Phil. ac Litt. Dr. in Lombisæ.
Bogaerts, P. C., S. D. N. Præl. dom., S. Theol. Dr., vicar. gen. archiep. Mechlin.
Bogaerts, A. D., jur. can. bacc., can. hon., prof. in maj. Semin. Mechliniæ.
Boone, Fr., parochus in Lennick S. Quintini.
Bormans, L., can. hon., scholarum inspector, Mechliniæ.
Beauu, L., Phil. Dr., prof. in Universitate cath. Lovaniensi.
Bourne, H., Greenhithe, Kent, in Anglia.
Bryx, P. J., sacerdos in S. Petro prope Gandavum.
Caers, C. H., parochus in Nederoverheembeek.
Calvary, bibliopola, Berolini. Exempl. 2.
Cartuyvels, C., S. Theol. Dr., can. hon., vicerector Univ. cath. Lovan.
Chamard, Fr., ord. S. Benedicti in Abbatis de Liguge in Gallia.
Claessens, P., S. Theol. bacc., can. hon., scholarum inspector., Mechliniæ.
Cuyx, J. A., viceparochus in S. Clarae, Bruxellis.
Daminet, J., S. Theol. bacc., viceparochus in Dour.

XXX NOMINA VIROBVM QUI CHRONICI EDITIONEM PROMOVERVNT.

- Danko, J.**, S. D. N. ab intim. cubic., S. theol. Dr., can., semin. præs. in Gran (Hunar.).
Darras, J. E., vic. gen. episc. Ajacc. et Nanceyen., Parisiis.
David, Josephus, Chorepiscopus Mossulanus, ritus Chaldæi.
De Beche, F. J., can. hon., Phil. prof. in min. Sem., Mechliniæ.
De Belder, J. B., viceparochus in Vleserbeek.
De Brayl, J. H., parochus in Pepinghen.
De Bruyn, T., juris Dr et causidicus, Bruxellis.
De Buck, R., Soc. Jes., socius hollandianus, Bruxellis.
De Clerck, M. J., prof. in maj. Semin. Mechlin.
De Coster, M., can. eccl. metrop., prof., in Semin. maj. Mechliniæ.
De Coster, M., parochus et decanus in Hal.
De Coster, C. L., parochus in Strythem.
De Coster, G., parochus in Gaesbeke.
De Crane, F., can. hon., Mechliniæ.
De Decker, E. L., can. eccl. metrop. Mechliniæ.
De Haerne, D., S. D. N. ab intim., cub., ad Regni comit. secundi ord. dep., semin. Angl. præs., Brugi.
De Haerne, A. D., parochus et decanus in Ninove.
Deighton et Bell, bibliopola, Cantabrigiæ. Exempl. 3.
Delecur, C., rerum Regni internarum administrator, Bruxellis.
Delvigne, A., parochus in S. Mariæ in Sabulon., Bruxellis.
De Pauw, C., can. eccl. metropol., Mechliniæ.
Demoor, Fl., S. Theol. lic., viceparochus in Oosterzeele.
De Ridder, J. D., parochus et decanus, Lovanii.
De Ridder, C., can. hon., archiep. a secretis., Mechliniæ.
Dessain, C., typographus et bibliopola, Mechliniæ.
De Valreger, H., sacerdos Congreg. Oratorii, Parisiis.
De Wandel, P., viceparochus in Tervueren.
D'Hollander, J., S. Theol. Dr et prof., coll. S. Spiritus præs., Lovanii.
Dierckens, T. S., monialium S. Francisci rector, Lovanii.
Deeq, A., scient. phys. et math. Dr, can. hon., prof. in Univ. cath. Lovan.
Donnet, A., Proton. Apost. a. i. p., parochus et decanus in S. Jac., Bruxellis.
Dubels, J. B., viceparochus in Schepdael.
Dulau, bibliopola, Londini. Exempl. 3.
Du Rousseaux, I., can. hon., superior Semin. min. Mechliniæ.
Ectors, F. M., parochus in Molenbeek S. Joannis.
Feyens, J. B., Phil. ac Litt. Dr, prof. in Instit. S. Ludovici, Bruxellis.
Fransen, A., S. Theol. lic., prof. in maj. Semin. Mechliniæ.
Gabriels, H., S. Theol. lic., præs. Semin. S. Josephi in Troy (America sept.).
Gautier, E., canonicus hon., Mechliniæ.
Gilbert, P., scient. phys. et mathem. Dr, prof. in Univ. cath. Lovaniensi.
Gilon, A., S. Theol. lic., can. hon., prof. in semin. Namurcensi.
Graët (G. de), Parisiis.
Groynne, J. L., parochus in Bervaux-Condroz.
Haneberg, D. B., abbas ordin. S. Bened., prof. in Univers. Monacensi.
Hauteœur, E., S. Theol. Dr., can. hon., Duaci.
Henry, L., scientiar. natur. Dr et chemiæ prof. in Univers. cath. Lovan.
Henry, L., jur. can. Dr., can. hon., prof. in Semin. Namurcensi.
Hofman, C., viceparochus in S. Laurentii, Antverpiæ.

- Kelly, G.**, rector ecclesiae SS. Mariae et Michaelis, Londini.
- Kempson, J.**, professor in Seminario minore Mechliniae.
- Lambin, J.**, S. Theol. lic., can. hon., prof. in Semin. Namurcensi.
- Lambrechts, E.**, scholarum inspector, in Oorderen.
- Langhendries, P. L.**, viceparoch. in Huldemberg.
- Langhendries, J. B.**, professor in Semin. min., Mechliniae.
- Lassaigne, P.**, seminarii S. Sulpitii bibliothecarius, Parisiis.
- Lauwers, J. B.**, S. D. N. Præl. dom., S. Theol. Dr., vic. gen. arch. Mechlin.
- Le Corbisier, J. Is.**, parochus in Capelle au Bois.
- Lefebvre, J. B.**, S. Theol. Dr., can. hon., prof. in Univers. cath. Lovaniensi.
- Lefebvre, F.**, S. Theol. bacc., Phil. prof. in Instit. S. Ludovici, Bruxellis.
- Liagre, J.**, S. Theol. Dr., Phil. prof. in Semin. Bonæ Spei.
- Limpens, G. E.**, S. Theol. bacc., rector eccl. B. M. V. auxil., in Diocesi Detroit. (America sept.).
- Mabire, P. M.**, vicar. gen. et can. hon. Baiocensis, in Caen, Calvados (Gallia).
- Mace, P. X.**, viceparochus in S. Amandi, Antverpiæ.
- Mangelschots, C. J.**, prof. in Semin. min., Mechliniae.
- Marsigny, A.**, sacerdos, Antverpiæ.
- Martin, J. P.**, S. Theol. Dr., vicarius S. Nicolai, Parisiis.
- Materno, E. J.**, parochus in Flostoy.
- Mertens, A.**, parochus in Oetinghen.
- Miehiels, J. B.**, parochus in Anderlecht.
- Mommaerts, J. C.**, eleemosynarius in schola medicinae veterinariae, Bruxellis.
- Moreau, J. B.**, parochus in S. Gerardi.
- Moulat, F.**, jur. can. Dr., prof. in Univers. cath. Lovan.
- Muquardt, J.**, bibliopola, Bruxellis. Exempl. 2.
- Mues, L.**, S. Theol. bacc., viceparochus in S. Clarae, Bruxellis.
- Mutsaerts, C.**, S. Theol. lic., prof. in Semin. in Driebergen, Hollandia.
- Nauwaerts, J. L.**, viceparochus in S. Gertrudis, Lovanii.
- Nève, F.**, Phil. ac Litt. Dr., Acad. Reg. Belg. sod., prof. in Univers. cath. Lovaniensi.
- Nollekens, B.**, S. Theol. bacc., vicepraeses et prof. in maj. Sem., Mechliniae.
- Nourry, J.**, vicepraeses tribunalis in Vannes, Morbihan, in Gallia.
- Nutt, B.**, bibliopola, Londini. Exemplaria 12.
- Olemaans, P. J.**, parochus in Lennick S. Martini.
- Payne Smith, R.**, S. Theol. Dr., decanus, Cantuariæ.
- Peyrot, C.**, can. hon., eleemosynarius milit., Leodii.
- Peyrot, H.**, S. Theol. bacc., subregens in paedag. Mariae Ther. in Univers. cath. Lov.
- Peemans, J.**, olim Phil. prof., Mechliniae.
- Peremans, L.**, viceparochus in Alseberg.
- Phillipps, G.**, collegii Reginae praeses, Cantabrigiae.
- Pitser, G. J.**, parochus et decanus in Wavre.
- Pitser, M.**, parochus in S. Mariae, Schaerbeek.
- Puissant, P.**, S. Theol. bacc., prof. in Semin. S. Iosephi in Troy (America sept.).
- Pyke, L.**, monialium rector in Melle.
- Pyke, L.**, sacerdos ecclesiae SS. Mariae et Michaelis, Londini.
- Ribaucourt (comes A. de)**, juris Dr., Bruxellis.
- Reelants, L.**, S. D. N. ab intimo cubical., S. Theol. Dr., coll. Belg. eccles. praeses, Romæ.
- Sacré, P. J.**, Proton. apost. a. i. p., S. Theol. lic., parochus et decan. Antverpiæ.

XXXII NOMINA VIRORUM QUI CHRONICI EDITIONEM PROMOVERUNT.

- Schoffer, J., canonicus eccl. metrop. Mechliniæ.
 Schollaert, F. J., vicepræses Regni comitiorum secundi ordinis, Lovanii.
 Stienlet, X., S. Theol. bacc., viceparochus in S. Jac., Antverpiis.
 Stroom, A., S. Theol. Dr., vice rector semin. Anglor., Brugis.
 Swalus, E., olim parochus in Castre, Hal.
 Teirlinck, C., parochus et decanus in Steenockerzeel.
 Teirlinck, P. J., parochus in Maria-Lierde.
 T'Serelaes (comes E. de), juris civilis Dr., Bruxellis.
 Thonissen, J. J., jur. Dr., ad Regni comitia sec. ord. deput., prof. in Universit. cath. Lovaniensi.
 Van Assche, B., parochus S. in Michaëlis. Lovanii.
 Van Camp, F., parochus et decanus in Lombeek B. M. V.
 Van Castor, G., prof. in gymnasio comm., Lovanii.
 Van Cauwelaert, J. B., parochus in S. Nicolai, Bruxellis.
 Van Damme, P. J., can. hon., prof. in Semin. Gandavensi.
 Van den Wyngaert, L., parochus in S. Catharinæ, Mechliniæ.
 Vanderense, J. B., canonicus eccl. cath. Namurcensis.
 Van der Hasselt, P. J., parochus in Herfellinghen.
 Vanderheyden, F., viceparochus in Dieghem.
 Van der Moeren, A., S. Theol. Dr., can. hon., professor in Sem. Gandavensi.
 Vander Slagmolen, J., viceparoch. in Wyneghem.
 Vandertaelen, J. F., parochus in Goyck.
 Van der Velden, J. B., prof. in schola normali Lyræ.
 Van de Velde, J. B., parochus et decanus in Turnhout.
 Van der Stappen, Fr., sacerdos in Semin. maj., Mechliniæ.
 Van Eeckhoudt, J., viceparochus in B. M. V. Hanswyckianæ, Mechliniæ.
 Van Kerekhove, C., S. Theol. lic., prof. in semin. Americ., Lovanii.
 Van Opdenbosch, P. J., prof. in Semin. min., Mechliniæ.
 Van Pruynsen, J., sacerdos in Schelle.
 Van Reeth, S. Theol. Dr., can. ord. præm. in Averbode.
 Van Roost, M. J., S. Theol. lic., viceparochus in S. Gudulæ., Bruxellis.
 Van Weddingen, A., S. Theol. Dr., Regis Belgarum eleemosynarius, Bruxellis.
 Van Zeebroeck, E., viceparochus in Eyseringhen.
 Vondelmans, J., parochus in Haecht.
 Verbeeck, A., viceparochus in Goyck.
 Verheylen, A. P., viceparochus in Hal.
 Verhulst, P., prof. in semin. maj. Mechliniæ.
 Verstraeten, J. J., viceparochus in Lennick S. Quintini.
 Walravens, J. B., viceparochus in Rhodes S. Agathæ.
 Ward, G. G., phil. Dr., director Ephemeridum : *Dublin Review*, Londini.
 Willekens, J., Abbas Montis Dei in Gallia.
 Wilmet, C., S. D. N. Præl. domest., can. hon., in Sem. Namurc. olim professor, in Châtellineau.
 Woëlmont (Baro E. de), S. D. N., cubicul., Namurci.
 Wouters (Eques C.), burgimagister in Goyck.
 Wouters (Eques E.), ad Regni comitia primi ordinis deputatus, in Rhodes S. Agathæ.
 Wouters, P., parochus in Lerbeek.
 Wright, W., Litt. Dr., linguae arab. prof. in Univers. Cantabrigiensi.
 Zingerle, P., Ord. S. Bened., S. Theol. Dr., S. Congr. de propag. fide consult., in Marienberg (Tirol.).

BARHEBRAEI

CHRONICON ECCLESIASTICUM

SECTIO PRIMA



PROCEMIUM

[illegible]

Ope Dei describimus librum *historiæ* ecclesiasticæ, alteram nempe partem Chronici, concinnati a sancto patre nostro beato ac illustri Mar Gregorio, Maphriano¹ Orientis, qui et Abulpharagius nuncupatur, Aaronis filio, medico Melitinensi. Illius precibus Deus nobis propitius esto! Amen².

¹⁾ Duo vocabula syriaca *Mar* et *Maphrianus*, usui recepto morem gerentes, in translatione latina perpetuo servamus. Est autem *ܡܪܝܢܐ* *Mar*, sive, ut Syri orientales pronuntiant, *Mar*, latine *dominus meus*, honoris appellatio viris sive sanctitate conspicuis, sive dignitate episcopali insignitis tribui solita. — *Maphrianus* vero (ab *ܡܦܪܝܢܐ* *foecundavit*) primum post patriarcham in ecclesia Jacobitarum locum occupat, illumque haud inepte

primatem dixeris. Quænam ejus dignitas fuerit et auctoritas ex decursu hujus Chronici, maxime ex tertia parte, colligitur. Interim qui plura desiderat, adeat Jos. Sim. Assemanum in Dissert. de Syris monophysitis, § VIII, Romæ 1730.

2) Hactenus præfatio est amanuensis qui codicem nostrum Londinensem *Chronici ecclesiastici* ex alio codice transcripsit.

Proæmium.— Cum jam res sæculares, ex variis scriptis traditionibusque antiquis (?) haustas, ad nostros usque dies provirili meo enarraverim, alteram porro partem, negotia ecclesiastica spectantem, aggredior; atque in istius sectione priori, in quo de summo sacerdotip occidentali¹, initium facio ab Aarone, primo fœderis antiqui summo pontifice. Quamquam enim nonnulli eos omnes qui, sicut ille, oblationem Domino obtulerunt aut sacrificium immolarunt, sacerdotibus accenseant, immo ab ipso protoparente Adamo sacerdotium in humano genere inchoasse dicant, illud : *quoniam tu formasti me et posuisti super me manum tuam*² in medium proferentes, liquet tamen *potius* confusum esse hunc agendi modum et allegoricum, siquidem ipsum sacerdotii nomen adhuc nondum erat in usu, neque ejus res et officium congrua lege sancitum. E catalogorum vero auctoribus nullus de pontificibus Hebræorum aliquid scriptum reliquit, præter An-

¹⁾ Chronicon Barhebræi, quod jam in Præfatione notavimus, bipartitum exstat. Prior pars, a Brunzio et Kirschio edita, historiam politicam, juxta dynastiarum seriem digestam, complectitur; posterior præcipue continet fata sectæ jacobiticæ, quam ad Christianismi initia colligare satagit auctor. Hujus itaque, quam nos nunc primum luce donamus, sectio prior de pontificibus veteris testamenti, deinde de patriarchis Antiochenis a sancto Petro usque ad initia Monophysitarum, demum de patriarchis Antiochenis Jacobitis agit; posterior vero propagationis religionis christianæ in Oriente et deinde Jacobitarum Maphrianorum historiam texit. Proinde hic Barhebræus (ut scite no-

• tat Jos. Sim. Assemanus, *Bibl. Orient.*, tom. II,
• 305) quum Syros Occidentales Orientalibus op-
• ponit, non Jacobitas et Nestorianos, ut alibi, in-
• telligit, sed de diversis provinciis unius ejusdem-
• que jacobiticæ nationis loquitur, et *Orienta-*
• *lium* quidem nomine Jacobitas in Assyria et
• Mesopotamia sub Maphriani potestate consti-
• tutos designat; per *Occidentales* vero alios
• Jacobitas significat, qui in eadem Mesopotamia
• et in Syria proprie dicta et in Phœnicæ, atque
• Cilicia et Palestina et Armenia sub jurisdic-
• tione patriarchæ ejusdem gentis vivunt. •

*) Ex Ps. 138, ubi legitur in versione *Peschito* :

رجعت و سجدت و گفتم : یا رب .

CHRONICON ECCLESIASTICUM. SECT. I

PONTIFICES VET. TEST.

מֹשֶׁה אֶת־יְהוָה וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים

Sectio prior historiæ ecclesiasticæ :
de pontificatu occidentali.

וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים
וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים וְיָצָא מִן־הַכְּנָעַנִים

1. AARON, *pontifex primus*, populo israelitico præfectus fuit anno Moysi octogesimo septimo. Moyses ipse cum jam conversatione divina dignus habitus esset, tabulas lapideas digito divino conscriptas accepisset, legesque, judicia ac mandata didicisset, illa quoque fratrem suum edocuit, ritum scilicet sacrificiorum normamque oblationum umbratiliū. Aaron autem obiit, pontificatu sacrificiorum et oblationum annis triginta et octo perfunctus¹.

¹) Cfr. *Numer.*, XXXIII, 38. Hic procul dubio, nisi vitium amanuensis habeatur, oscitavit Barhebræus. Vixit Moyses annis 120 (*Deut.*, XXXIV, 7), et ante ipsum obierat Aaron, qui non potuit proinde ab anno Moysi 87^o pontificale munus gessisse ultra annos 32 vel 33. — Quoad sequentes porro Hebræorum pontifices, conciliandum auctorem cum aliis chronographis ipsi lectori permitti-

mus. Plura in hanc rem collecta reperiet v.g. in Josephi *Antiqq.* XI et XII; *Chron.* Eusebii *lib. II*, apud Migne, *Patrol. Gr.*, tom. XIX, 383, sqq.; in *lib. II Hist. eccl.* Nicephori Callisti, cap. IV, *Patrol. Gr.*, tom. CXLV, 761, sqq.; in *Thesouro antiquitatum sacrarum*, auctore Blasio Ugolino, tom. I, 28, sqq., item, tom. XIII, 857, sqq. Veneriis 1744 et 1752.

אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .

אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .
 אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ . אֶלְיָאֵלֶּךְ .

¹) Cfr. *I Reg.* XXII, 18, ubi trucidati dicuntur sacerdotes octoginta quinque.

16. *Post Achimelech, JOIADAS, annis tribus.*

Andronicus autem post hunc Achimelech, a Saûle una cum centum et quinquaginta sacerdotibus occisum¹, quod fuerat Davidis consiliarius, recenset Abiathar, cujus etiam sacer Evangelii codex meminit². E contra religiosissimus Jacob non numerat Abiathar inter pontifices, neque etiam Heli ejusque filios in ordine pontificum commemorat.

17. *Post Joiadam, AZARIAS, annis incompetis.*

18. *Post Azariam, SCHALUM, annis incompetis.*

19. *Post Schalum, AMASIAS, annis incompetis.*

20. *Post Amasiam, HELCIAS, annis incompetis.*

21. *Post Helciam, AZARIAS, annis incompetis.*

22. *Post Azariam, SIRAIAS, annis annis incompetis.*

23. *Post Siraiam, SADOE, annis incompetis.*

24. *Post Sadoc, JOSEDEC, annis viginti quatuor.*

25. *Post Josedec, JESUS, annis incompetis.*

26. *Post Jesum, JOSEDEC, annis triginta quatuor.*

²) *Marc.*, II, 26.

חזקו אדמו חסדו . חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו

חזקו אדמו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו

חזקו אדמו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו

חזקו אדמו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו

חזקו אדמו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו

חזקו אדמו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו
 חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו חסדו

post patrem suum abductus fuit Babylonem, ibique permansit usque ad regnum Cyri Persæ, qui jussit reverti populum et templum ædificari. Regressus est et Jesus sacerdos magnus cum Zorobabele, cœptumque est templo ædificando, anno Cyri secundo¹.

38. *Post Jesum, filius (ejus) JOAKIM², annis viginti.* Ejus tempore absolutum fuit templum, iique interfecti sunt qui Hebræos ab ædificatione impediabant.

39. *Post Joakim, ELIASAS³ ejus filius, annis duodecim.* Tunc inclaruit Esdras scriba, qui Hebræis legum doctor et grammaticus insignis exstitit, dono scientiæ desuper accepto.

40. *Post Eliasam, JOIADAS⁴, ejus filius, annis 17.* Cujus tempore completum fuit ædificium templi, elapsis annis quadraginta sex.

41. *Post Joiadam, JOANNES, ejus filius, annis triginta tribus,* qui præfuit tempore Artaxerxis regis Persarum.

42. *Post Joannem, JOIADAS, ejus filius, annis quadraginta.* Hic cognominatur Juddus; atque ejus ætate exstitit sacrificulus quidam ethnicus nomine Andromaphus qui Hebræis opem omnimodo tulit.

¹) *I Esdr.*, III, 8.

²) *II Esdr.*, XII, 10 et 26. Cfr. Joseph. *Antiq.*, lib. XI, capp. IV et V.

³) *II Esdr.*, XII, 10, 22, 23. et XIII. 28, vo-

catur is אֱלִיָּאִישׁ, syriace : **جانب**, in Vulgata : *Eliasib.*

⁴) *II Esdr.*, loc. cit.

43. *Post Juddum*, MANASSES *eius*
frater, annis tribus. Is tempore Juddi,
fratris sui, templum in monte Garizim¹
exstruxit ibique munus sacrum obivit;
postea autem, defuncto fratre, in tem-
plo hierosolymitano summum sacer-
dotium obtinuit.

44. *Post Manassen*, ANDRIOMACHUS,
annis septemdecim. Vixit ille in diebus
Alexandri Magni, Philippi filii, et quo-
niam regem honorifice exceperat, a
Samaritanis fuit occisus². Quo audito,
Alexander, universo Samariæ populo
internecioni dato, Macedones colonos
adduxit.

45. *Post Andriomachum*, HONIAS,
annis duodecim.

46. *Post Honiam*, SIMEON, annis
novem.

47. *Post Simeonem*, ELEAZAR, annis
triginta quatuor. Ab eo Ptolomæus
Philadelphus, rex Ægypti, accivit
biblia sacra et interpretes 72³.

48. *Post Eleazarum*, MANASSES,
eius patruus, annis decem.

¹) Templum in monte Garizim a Manasse ædifi-
catum memorant Barhebræus in *Chronici part. 1^a*,
pag. 36, et Eusebius, *lib. II Chronicorum* apud
Migne, *Patrol. gr.*, tom. XIX, 488.

²) Andriomachus iste a Samaritanis occisus,
part. 1^a, p. 39, dicitur *sacrificulus*, nec
diversus videtur ab illo qui supra *Andromaphus*
ex librarii errore scribebatur. Ad rem explican-
dam cfr Eusebius *Chronic.*, l. c., 439 : « Alexan-
der, capta Tyro, Judæam invadit, a qua favorabi-
liter exceptus, Deo victimas immolat, et Jaddum

pontificem templi honoribus plurimis prosequitur,
Andromacho locorum custode dimisso, quem pos-
tea Samaritani interficiunt : ob quæ ab Ægypto
reversus Alexander magnis eos suppliciis affecit,
et urbem eorum captam Macedonibus ad inhabi-
tandum dedit anno regni sui quarto. »

³) Cfr. *Chronici* pars prima, pag. 41, ubi regis
Ægypti nomen recte editur *Philadelphus*. In codice nostro, librarii lapsu scriptum
fuerit *Philiphus*.

נבטמא חסמא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא

סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא

סממא סממא סממא סממא

סממא סממא סממא סממא

סממא סממא סממא סממא

סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא
סממא סממא סממא סממא

¹⁾ Honias pontifex, Simonis justi filius, consueta tributa Ptolomæo Evergeti detrectaverat. Cfr. *Chronici* pars prima, p. 42; item *lib. II Chron.* Eusebii l. c., col. 499; Joseph. *Antiqq.*, XII, 4.

²⁾ Heliospontum legitur quoque *part. prima*, p. 44; pro quo scribendum fuerat *Helipolis*. — Audiatur Eusebii translator loc. cit., col. 507, rei ordinem narrans: „Menelao pontifice Judæorum a juniore Eupatore Antiocho

rex Ægypti¹; ast ejus furorem sapientia sua placavit Josephus, sapiens hebræus, et ipse proinde ut magistratus et militum dux omnibus Hebræorum civitatibus præfectus fuit.

52. *Post Honiam, MENELAUS, duobus annis.* Qui populum tradidit Antiocho. Tunc Alcimenus quidam, qui non erat de stirpe sacerdotali, pontificatum illegitime sibi assumpsit. Quam ob rem Honias, Honiæ filius, in Ægyptum migrans, in regione Heliosponti² extruxit urbem, in qua templum hierosolymitano simile ædificavit.

53. *Post Menelaum, JASON, duobus annis.*

54. *Post Jason, ELIAZAR, anno uno.*

55. *Post Eliazar, MATITHAS³, annis quatuor.*

56. *Post Matitham, JUDAS MACHABÆUS, annis tribus.* Illis autem annis, Alcimenus pontifex illegitimus turbas excitabat; ast postquam a Deo percussus mortem oppetierat, universus populus judæus una cum principatu pontificatum detulit Judæ Machabæo, qui et pontificatum exinde et militiæ imperium simul

occiso, qui prius Judæum Epiphani Antiocho prodiderat, Aloimus alienus a genere sacerdotali, ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius pontificis Oniæ in Ægyptum transmigrans in Helipolitano pago civitatem, quæ dicitur Onuphis, nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. *

³⁾ De Mathitha seu Mathathia et de pontificibus qui sequuntur, cfr. libri *Macc.*

חֲבֵרָה אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה

חֲבֵרָה אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה

חֲבֵרָה אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה

חֲבֵרָה אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה

חֲבֵרָה אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה
 אֶת־יְהוֹנָתָן בֶּן־נִחֲמִיָּה

¹⁾ *Romani*, cives imperii romani. Postquam in duas partes imperium romanum divisum est, cives imperii Orientis a Syris scriptoribus Romani appellati sunt, adeoque quos nos *Græcos* dicimus Syri *Romanos* appellant.

²⁾ Cfr. *Euseb.*, l. c., col. 511.

³⁾ *Ibid.*, col. 513, ubi hæc de Aristobulo ejusque successore leguntur: « Aristobulus, filius Jonathæ, rex pariter et pontifex, primus apud Judæos diadematis sumpsit insigne post dxxvii

obtinuit. Porro, Antiochi exercitu e Judæa expulso, templum ille munda-
 vit, cultum paternum iterum instau-
 ravit, ac tandem in prælio cum duce
 militum Demetrii occubuit.

57. *Post Judam Machabæum*, JONATHAN *ejus frater, novemdecim annis*. Videlicet eodem tempore pontifex fuit et militiæ præfecturam exercuit, plurimumque in præliis inclaruit. A Tryphone, Romanorum¹ belliduce, interfectus occubuit.

58. *Post Jonathan*, SIMEON, *ejus frater, annis octo*. Ille etiam, sicut fratres ejus et pontifex exstitit et militiæ præfectus, occisus autem fuit a Ptolomæo rege Ægypti.

59. *Post Simeon*, JOANNES, *ejus filius, cognomine Hyrcanus, annis viginti sex*. Is quoque, dum pontifex erat, bella ardua contra edicta regia gessit².

60. *Post Joannem Hyrcanum*, ARISTOBULUS, *filius Jonathan, anno uno*. Qui non solum militiæ imperium, sed et diadema gessit; fuitque ab Antigono, ipsius fratre contra eum insurgente, neci datus³.

babylonicæ captivitatis annos. Post quem filius suus regnavit Jannæus, cognomento Alexander, qui pontificatum quoque administrans, crudelissime civibus præfuit. « Cfr. etiam *Chronici* pars prima, pag. 46, ubi Alexander, Aristobuli frater et successor, regnasse dicitur annis 27, et alio vocabulo non Hananaël dicitur, sed *Yohanan*, i. e. *Joannes* sive *Jannæus*.

חננאל; וְאַחֲרָיו מְלִיכָא מְלִיכָא אֲמַר
 בְּיָמָיו הָיָה מִלְּחָמָה עִמָּהּ לְדָוִד חֲסִיָּהּ.
 וְהָיָה שָׁם מְלִיכָא בְּיָמָיו חֲסִיָּהּ. וְהָיָה
 מְלִיכָא אֲחֵרָא מְלִיכָא אֲחֵרָא אֲחֵרָא
 לְמַעַן. וְהָיָה שָׁם חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ
 וְהָיָה שָׁם חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ. וְהָיָה
 אֲחֵרָא חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ. וְהָיָה
 חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ.
 וְהָיָה שָׁם חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ.

חננאל; וְאַחֲרָיו מְלִיכָא מְלִיכָא אֲמַר
 בְּיָמָיו הָיָה מִלְּחָמָה עִמָּהּ לְדָוִד חֲסִיָּהּ.
 וְהָיָה שָׁם מְלִיכָא בְּיָמָיו חֲסִיָּהּ. וְהָיָה
 מְלִיכָא אֲחֵרָא מְלִיכָא אֲחֵרָא אֲחֵרָא
 לְמַעַן. וְהָיָה שָׁם חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ
 וְהָיָה שָׁם חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ. וְהָיָה
 אֲחֵרָא חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ. וְהָיָה
 חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ.
 וְהָיָה שָׁם חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ חֲסִיָּהּ.

חננאל; וְאַחֲרָיו מְלִיכָא מְלִיכָא אֲמַר
 בְּיָמָיו הָיָה מִלְּחָמָה עִמָּהּ לְדָוִד חֲסִיָּהּ.

61. *Post Aristobulum, HANANAEL, ejus frater, cognomine Alexander, annis duodecim, qui Judæos durissime rexit. Eo mortuo, spatio novem annorum imperio potita est mulier quædam Alexandra, atque exinde perturbari cœperunt negotia pontificatus. Ista enim Hyrcanum filium suum pontificem constituit, aliumque filium Aristobulum regem, qui post lapsum unius anni Romam captivus fuit abductus¹.*

62. *Post Alexandrum sive Hana-naël, HYRCANUS, ejus filius, annis triginta quatuor². Hinc jam summum sacerdotium dumtaxat sine regia potestate Judæis remansit, constitutis iterum vectigalium exactoribus a Romanis, -prout olim a Chaldæis factum fuerat. Hyrcanus autem, functus per annos triginta officio suo, in ditionem Parthorum, captivus fuit abductus, Herodes vero præfectus est Judæis. Qui, cum Hyrcanus liberatus exilio rediisset, eum interfecit et Babylone accivit Hananaëlem quemdam, e stirpe sacerdotali minime oriundum, quem et pontificem constituit ad annum et mox deposuit.*

63. *Post Hyrcanum, ARISTOBULUS ejus filius, anno uno. Herodes enim, Hyrcano interfecto, hujus filiam³ sibi*

¹) Romam abductus fuit a Pompeio imperatore, Cfr. pars prima, p. 47, et Euseb., *I. c.*, col. 517 et 518.

²) Sequentia fuse enarrantur quoque part. prima, p. 48 sq., eo solo discrimine quod ibi Hyrcanus devictus et abductus dicatur a *Persis*

חַרְשָׁה, quo nomine Parthæ dubio procul sunt intelligendi. Cfr. Euseb., *Chronicon*, coll. 521 et 529..

³) Hæc part. prima, p. 49 vocatur חַרְשָׁה *Maria*.

חשבונו . ויהי חשבון שנת .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .

חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .

חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .

חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .

חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .
 חשבון חשבון . חשבון חשבון .

inter uxores assumpserat : qua impel-
 lente factum est ut, Hananaële desti-
 tuto, ejus fratrem constitueret. Postea
 tamen, pertimescens Herodes ne illa
 insidias struendo ipsum veneno aliove
 modo interimeret regnumque etiam
 cum pontificatu fratri deferret, uxorem
 suam, ejus fratrem plurimosque ex
 illorum familia occidit.

64. *Post Aristobulum, ZACHARIAS, annis viginti duobus, non tamen uno spatio continuo. Hunc enim Zachariam, cum reliquisset per annum, deponerat (Herodes), et restituebat Hananaëlem quem deposuerat ut fratrem uxoris suæ præficeret. Sic igitur singulis annis pontificem (aliud) constituebat.*

65. *Post Zachariam, SIMEON, ejus frater, qui etiam Hananaël vocatur, annis octo.*

66. *Post Simeon, CAÏPHAS, anno uno.*

67. *Post Caipham, HANANUS, duobus annis.*

Ea tempestate, cum Herodes rex
 quotannis Judaeorum pontifices con-
 stitueret, deponeret mutaretque, ita ut
 eorum negotia perturbaret legesque
 efficeret irritas, ortus est Dominus
 noster et natus in Bethleem anno 43°
 Augusti¹, ad cælum vero ascendit anno
 Tiberii 19°. Porro totum illud spa-
 tium triginta et trium annorum, quo
 Dominus noster versatus est in mun-

¹) Videas Barhebraei *Chronici syriaci* partem primam, p. 50.

וְאַחֵרֵי כֵן מָלַךְ שְׁטִיכֻס׃
 אַחֲרָיו מָלַךְ אֹנֶסִימוֹס׃
 אַחֲרָיו מָלַךְ פּוֹלִיקָרְפוֹס׃
 אַחֲרָיו מָלַךְ סֵדֶקִּיּוֹן׃

וְאַחֲרָיו מָלַךְ יַעֲקֹבִי בְרֵיתֵי דְּמָרְיָם
 דְּמָרְיָם בְּרֵיתֵי דְּשִׁמְעוֹן בְּרֵיתֵי דְּיֵשׁוּעַ
 בְּרֵיתֵי דְּזַכָּרְיָא בְּרֵיתֵי דְּתוֹבְיָא
 בְּרֵיתֵי דְּבִנְיָמִין בְּרֵיתֵי דְּיֹהָנָן
 בְּרֵיתֵי דְּמַתְּתִיָּא בְּרֵיתֵי דְּפִילִיפְּפוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּסֵנֶקָא בְּרֵיתֵי דְּלֵוִי
 בְּרֵיתֵי דְּעִפְרָאִים בְּרֵיתֵי דְּיוֹסֵפִּי
 בְּרֵיתֵי דְּיֹדָא בְּרֵיתֵי דְּסֵדֶקִּיּוֹן
 אֲנִי מְלִיכָא דְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי מְלִיכָא

דְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי מְלִיכָא דְּיִשְׂרָאֵל
 אֲנִי מְלִיכָא דְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי מְלִיכָא
 דְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי מְלִיכָא דְּיִשְׂרָאֵל

וְאַחֲרָיו מָלַךְ אַנְתִּיּוֹכְיָא בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס

וְאַחֲרָיו מָלַךְ פֶּטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס
 בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס בְּרֵיתֵי דְּפֶטְרוֹס

¹⁾ Perobscura est historia priorum Byzantinæ urbis episcoporum. Byzantus usque ad sæculi III medium proprio episcopo caruit; ceterum concordat series præsulum a Barhebræo hic tradita cum catalogo Pseudo-Dorothei ap Lequien *Or. Christ.*, t.I, 196, ubi tamen pro Polytoro legitur Plutarchus.

Constantinopoli, post Andream sedit Stychus, deinde Onesimus, Polycarpus, Polytorus, Sedecion¹.

Hierosolymis post Jacobum fratrem Domini, Simeon Cleophæ filius, deinde Justus, Zachæus, Tobias, Benjamin, Joannes, Matthæus, Philippus, Seneca, Justus, Levi, Ephræm, Joseph, Judas. Omnes illi e Judæis fuerunt et circumcisionem observarunt, ante quam Hierusalem subverteretur².

Epheso vero, post Joannem Evangelistam, ordinavit Paulus apostolus Timotheum discipulum suum.

Porro, quia auctoritati sedis Antiochenæ regiones nostræ orientales subditæ existunt, idcirco juxta præsulum illius seriem peculiariter hanc quoque seriem successive ad nostram usque ætatem ordinabimus.

2. *Post Petrum, apostolorum principem, EVODIUS.*

Sedit ille ut primus Antiochiæ episcopus, quandoquidem Petrus etsi illic ecclesiam fundaverit, non tamen in

²⁾ His consonat Euseb. in *Chronico*, coll. 543—556. Porro eversio Hierusalem de qua hic loquitur Barhebræus, ea est intelligenda quæ sub Ælio Hadriano perfecta fuit, anno Christi 136, memorata ab Eusebio, *l. c.* p. 557. Cfr. Lequien, *Or. Christ.*, tom. III, 137-146.

הָיָה לָהֶם מִלְכָּה לְזִמְרָה וְלִשְׁמֵחָה
מִתְּחִלָּה מִלְכָּה אֶחָד .

וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . מִתְּחִלָּה
לְמִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה
שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי .
וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן
לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת
מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה
שְׁנֵי .

וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . מִתְּחִלָּה
לְמִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה
שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי .
וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן
לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת
מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה
שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי .
וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן
לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי .

וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . מִתְּחִלָּה
לְמִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה
שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי .
וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן
לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת
מִלְכָּה שְׁנֵי . וְכֵן לְאַחֲרָיוּת מִלְכָּה
שְׁנֵי .

Hic tractatus plures orthodoxæ doctrinæ composuit et de diversis argumentis scripta reliquit¹.

8. *Post Theophylum*, MAXIMUS², *annis octodecim*.

Eo tempore Justus³ philosophus christianus, e Neapoli prope Hierosolyma oriundus, Romam ascendit et confecit pro religione christiana apologiam; cujus argumenta suscipiens imperator Antoninus persecutioni finem imposuit.

9. *Post Maximum*, SERAPION, *annis viginti uno*.

Eo tempore Hierosolymis conveniunt episcopi *ob controversiam* circa pascha⁴, scripseruntque Asianæ editioni ut illud die dominica post pascha Judæorum agerent, quemadmodum Romæ, Alexandriæ et in Palæstina fiebat. At Polycarpus⁵ ceterique episcopi Asiani, illis minime acquiescentes, eadem die quo Judæi, pascha usque ad concilium Nicænum celebrare perrexerunt.

10 *Post Serapion*, ASCLEPIADES, *annis duodecim*. Hic maxime inclaruit *fidei confessione*⁶.

Eo tempore innotuit Bardesanes qui, relicta doctrina ethnica sacrificuli

¹) Theophyli scripta recensent Eusebius *Hist. eccl.*, lib. IV, cap. 24, et Hieronymus, *De viris illust.* cap. 25.

²) *Maximinus* is vocari solet. Cfr. Lequien, *Oriens Christ.*, tom. II, col. 702.

³) i. e. Justinus.

⁴) Concilium aliquod Hierosolymitanum in celebri ista controversia a Narcisso et episcopis decem celebratum anno 198, inter fontes historicos mihi compertos non nisi unicus, nempe li-

bellus synodicus commemorat, apud Harduinum, *Conc.*, tom. V, col. 1493.

⁵) Loco Polycarpi scribendum hic erat Polycrates. Idem nominis error irrepsit apud Sozomenum, lib. VII, cap. 18.

⁶) tempore persecutionis. Cfr. Euseb. *Hist. Eccl.*, VI, 11; *Chronicon*, l. c. ad annum 213. — Porro Asclepiades juxta Andronicum, apud Eliam Nisibenum, factus est episcopus anno 523, i. e. 211 sive 212.

١١. *Post Asclepiadem, PHILIPPUS*¹.
 عو تيموره انلاروت اوريجنس، قوم
 magnifice celebrat Eusebius, dicens
 eum scripturis sacris primum, deinde
 Græcorum disciplinis philosophicis
 animum applicuisse, annosque natum
 octodecim docendi munus inchoasse.
 Toto die docebat et catechisabat,
 noctem in meditatione sanctarum
 litterarum vigil agebat atque brevi
 spatio, cum a somno opprimebatur,
 non in lecto sed humi cubabat.
 Vinum nunquam gustavit; a rebus
 vero externis penitus solutus exstitit,
 ita ut etiam discalceatus incede-
 ret; cumque ipse junior esset et
 virgines quoque Alexandria doceret,
 ut omnem a se sinistram arceret opi-
 nionem corpus suum mutilavit; quod
 quidem facinus, etsi vituperabile fuit
 et illegitimum, a multis tanquam cas-
 timoniæ ejus consilium habitum fuit.
 Magnum autem discipulorum nume-
 rum nactus est, omnes sacros codices
 emendavit commentariisque accuratis
 et sanis illustravit, atque ejus opera plu-
 res inter ethnicorum optimates fidem
 amplexi sunt ac baptizati fuerunt. Tem-
 pore vero persecutionis Severini² multos
 martyres animavit ut mortem contem-
 nerent nec a fide deficerent; in eadem
 autem persecutione ipsius pater mar-
 tyrii coronam accepit. At Demetrius,
 Alexandria episcopus, adversus Origi-
 nem, quem inlarescere et laudibus

¹) Is alibi, v. g. apud Eusebium, *Hist. eccl.*,
 lib. VI, cap. 21, et apud Nicephorum, lib. V, cap.
 26, dicitur *Philatus*; Eusebius tamen, in *Chronico*

suo, ad annum 218, eundem *Philippum* appellat.

²) i. e. Septimii Severi.

صمى لعملا . صلتلما . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . املا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .

minime contentum, creavit solem et
 lunam, duas naves majores, ac ce-
 tera luminaria, naves minores¹, quæ
 in se recipere animas hominum
 et quidquid boni in materia per-
 mixtum est, ita ut sensim sine sensu,
 materia a Bono repurgata, Mali
 imperium evanuerit. Præterea etiam
 docuit animas e corporibus in cor-
 pora migrare, et omnia, terram quo-
 que et aquas, esse animata. Quod ad
 ipsum Manetem attinet, eum occidit
 Persarum rex et excoriavit, ejusque
 cutem palea impletam muro suspen-
 dit, quod, cum promisisset se filium
 ipsius sanaturum, id efficere non
 potuisset.

صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .
 وانشعلا صمى لعملا . صمى لعملا .

18. *Post Dominum, TIMOTHEUS*².

Eo tempore Eusebius, Laodiceæ epis-
 copus doctrina sua inclaruit, et post
 illum Anatolius, Alexandrini ambo
 atque in disciplinis tam sacris quam
 profanis vere principes³. Eis succes-
 sit Theodotus⁴, qui ut peritia corpo-
 rum eminebat, ita et in medicina
 animarum nullum sibi parem habebat;
 erat quippe misericors valde et com-
 patiens egenis. Porro usque ad tem-
 pus illud cathedra Jacobi fratris Do-
 mini conservata fuit cum honore;

¹) Cfr. S. Augustinus, *De hæresibus*, 46, *Patrol.*, tom. XLII, col. 35.

²) *Timæus* audit scriptoribus græcis. Cfr. Eusebius, *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 33.

³) Illorum scientiam, Anatolii maxime, pariter celebrat Eusebius, *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 52 : Ἀντόλιος, αἰτ, λόγων δ' ἐνεκα καὶ παιδείας τῆς

Ἑλλήνων φιλοσοφίας τε τὰ πρῶτα τῶν μάλιστα καθ' ἡμᾶς δοκιμωτάτων ἀπεννηγεμένος, αὐτὸς ἀριθμητικῆς, ἔτι τε φυσικῆς θεωρίας, ῥητορικῶν τε αὐτῶν μαθημάτων ἐληλακώς εἰς ἄρχον.

⁴) Inter Anatolium et Theodotum, Eusebius *loc. cit.* episcopum alium, *Stephanum* nomine, inserit.

מִן פִּלְגֵּי הַיָּם אֲנִי שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁ
 חֲבִיב הֵיזָר חֲבִיבִים . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .

חֲבִיבִים . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .
 מִן שֶׁנִּיחַ לִי . מִן שֶׁנִּיחַ לִי .

Petro excommunicatus et per ejectionem suam de malo in malum prolapsus, evomuit venenum hæreseos perversæ quam animo fovebat. Quippe episcopatum ambibat, quem ut obtineret nullum lapidem non movit. Fertur sancto Petro, cum ad ipsum pro excommunicato Ario clerici intercessuri accessissent, apparuisse Dominum Christum sub specie adolescentis tunica lacerata vestiti; at Beatus *visu* permotus: "Quisnam, ex-
 " clamavit, Domine, tunicam tuam
 " laceravit?" Cui Dominus respondit:
 " Arius scidit vestimenta mea; noli
 " ergo isti veniam dare." Atque ita sanctus ille, quin Arium absolvisset, migravit e mundo¹.

22. Post Vitalium, PHILOGONIUS.

Eo tempore Aichillaus, Petri in ecclesia Alexandrina successor, Arium in gratiam recepit et diaconum ordinavit². Quem postea tamen, cum denuo impietatem suam ille prodidisset, iterum excommunicavit. Tunc vero Arius, pertinax effectus, plurimos decepit sibi que cœtum hæreticorum formavit. Hæc autem erat ejus doctrina: si Pater, aiebat, genuit Filium, consequitur *tempus* fuisse quo nondum erat Filius, atque inde comperitur Filium non esse Patri consubstantialem, sed creaturam, quam in principio creaturarum suarum creavit Deus, quemad-

¹) Idem factum refertur apud Renaudot, *Hist. patriarcharum Alexandr.*, pag. 58.

²) Arius ab Achilla non ad diaconatum, quo jam antea insignitus fuerat, sed in presbyteratus

gradum fuit admissus. Ceterum Barhebræo prævit Severus apud Renaudot: *Hist. patr. Alexandr.*, p. 65.

חנני . חנני מ' אהב חנניא בחג
 מעבד מנח . מנח בנח אמר . חנני
 חנני חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .

חנניא חנניא : לא חנניא .

חנניא חנניא . חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .
 חנניא חנניא חנניא חנניא .

¹⁾ Is a Theodoret, *loc. cit.*, vocatur *Ὁναγρος*, *Onager*.

²⁾ Cf. Sozomenus, *lib. III, cap. 20*, Socrates, *lib. II, cap. 23*.

tricis animadvertens ejusque vocem
 percipiens, exclamavit : " quis es
 tu ? " mulieremque, advocato juvene
 quopiam, retinuerunt. Quæ, mane
 facto, postquam fuerant *episcopi* ad
 imperatorem introducti, confessa est
 se a juvene Evagrio¹ fuisse vocatam ;
 ipse vero juvenis comprehensus et
 flagellatus se a Stephano edoctum
 fuisse fassus est. Itaque Stephanum
 expulerunt ecclesia.

28. *Post Stephanum*, LEONTIUS, *an-*
nis sex.

Porro imperator, detecta coram
 se Arianorum fraude, fratris sui pe-
 titioni annuens Athanasium arcessivit,
 ab eoque petiit ut unam Alexandriæ
 ecclesiam concederet Arianis; respon-
 dit Athanasius : " et hoc ego vicissim
 rogo, ut detur nobis Antiochiæ ecclesia
 una, in qua nostræ sententiæ secta-
 tores congregari possint. " Consensit
 imperator, at obstiterunt Ariani di-
 centes : " neque nobis Alexandriæ,
 neque istis Antiochiæ *ecclesia detur*². " Athanasius vero, jam altera vice
 Alexandriam regressus, magno cum
 honore illic ab omnibus fuit exceptus.
 At, defuncto Constante, imperatorem
 Constantium denuo adversus Atha-
 nasium Ariani excitarunt, asserentes
 illum divisionis inter ipsum et fratrem
 ejus causam exstitisse³. Præcepit inde

³⁾ Hanc calumniam refellit Athanasius in *Apo-*
logia ad Constantium imperatorem, n. 3 sqq. Migne,
Patrol. gr., XXV, 597 sqq.

ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ . ܫܬܬܐ ܫܬܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ .

ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ .
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ .
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ .

ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ
ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ .

ad mortem suam rexit ecclesiam. Eo tempore in deserto inclaruit pater Macarius qui sanavit mulierem, in equam conversam¹.

Obiit Mar Ephræm die 18 junii anni 682², atque anno sequente mortuus est magnus Athanasius³, cum munere functus esset per annos 46 et constituisset episcopos 284; successit illi Petrus qui sedem occupavit septem annis. Coadunati tunc sunt octoginta sacerdotes qui imperatorem Valentem ob pacem ecclesiarum adirent; at dum versabantur in navi et in mari vehabantur, misit imperator *satellites*, qui jussu ipsius navi ignem immiserunt illosque sacerdotes combusserunt.

Circa idem tempus constitutus fuit ab episcopis orthodoxis sanctus Gregorius Nazianzenus, qui curam gereret fidelium Constantinopoleos. Themistus autem philosophus Antiochiæ imperatoris iram placavit oratione quadam a se confecta, in qua dixit: nemini mirandum si Christiani sint in religione sua divisi, quandoquidem apud gentiles trecentæ *species* cultuum exstent; imo potius ipsum Deum velle

¹) Patratum fuit hoc miraculum a S. Macario Aegyptiaco, qui est ab Alexandrino distinctus. Porro in *vitis Patrum* non refertur mulierem istam fuisse conversam in equam, sed apparuisse hominibus ut equam. Cfr. Tillemont, *Mémoires*, tom. VIII, p. 608.

²) De die et anno mortis S. Ephræmi, scriptores Syri minime inter se conveniunt. Plerique eum obiisse ponunt anno Græcorum 684 seu Christi 373, quibus adstipulatur auctor *Chronici Edesseni*; diem autem alii assignant 9^{am}, alii 15^{am}, alii 19^{am} Junii. Cfr. Assemanus, *Biblioth.*

Orient., I, pp. 54 et 397. Elias Nisebenus in *Chronico inedito* Ephræmi mortem refert pariter sub anno 684, i. e. Christi 373, ibidem citans in margine *ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ ܕܚܝܬܐ Chronographiam Jacobi Edesseni*.

³) Juxta Barhebræum ergo obierit S. Athanasius anno Christi 372; at eum anno 373 e vita migrasse probant A. Pagi, *Critica hist. chronol. in annales Baronii*, ad annum 372, tom. I, p. 528, ed. Antverp. 1705; et Montfaucon, apud Migne, *Patrol. Græc.*, tom. XXV, p. clvi.

העליון והתחתון חסד וחסד
 לעולם ועד. והעליון והתחתון
 וחסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון

חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון

¹) Cff. Theodoretus, *Ecl. hist.*, lib. V, cap. 8; Soocrates, *lib. V, cap. 8*. — Habetur ista S. Gregorii oratio *Patrol. Græc.*, XXXVI, 457 sqq.

²) Sequentem in margin: notam codex exhibet:
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון

theologo confirmasset, episcopi Ægyptii, invidia ducti, hoc graviter acceperunt. Ille idcirco sese abdicavit ac sedem voluntarie reliquit, quam per annos viginti occuparat, et composuit orationem valedictoriam, in qua hæc habentur: "restituite me cellulæ, deserto ac Deo¹." Eadem synodus, Euzoio Ariano expulso, Meletium magnum Antiochiæ nominavit; at paulo post obiit Meletius.

31. *Post Meletium*² FLAVIANUS.

Quia autem Paulinus adhuc vivebat, tumultus factus est Antiochiæ; jam vero Paulinus morti proximus noluit ut Flavianus solus *ecclesiam* regeret, idque ex invidia, quandoquidem orthodoxus erat uterque; igitur Evagrio discipulo suo manum imposuit, eumque sui loco constituit, illegitime sane, cum canones episcopum absque (tribus) episcopis consecrari prohibeant. Porro Romani et Ægyptii, Evagrio faventes, imperatorem urgebant ut Flavianum expelleret: qui accersitus Constantinopolim ut inde Romam concederet, sese prætextu hyemis excusavit, dicens se

העליון והתחתון חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון
 חסד וחסד. והעליון והתחתון

ܡܨܕܐܡܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܡܢ ܡܨܢܐ ܡܨܬܝܢ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܡܢ ܡܨܢܐ ܡܨܬܝܢ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ

ܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ

ܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ
 ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ ܕܡܨܡܝܢܐ

Samuelem, archimandritam sanctum, et Mar Simeonem ejus discipulum, cui angelus Dei totam fundamentorum cœnobii ac templi delineationem demonstravit¹. Porro tempore haud exiguo elapso, archimandrita creatus est Mar Gabriel, qui præterea ordinatus est episcopus anno Græcorum nongentesimo sexagesimo quinto (*Chr.* 654); atque ille ad sedem Barchatibi Arabum regis, qui in Gazartha Zabdæorum² versabatur, profectus, diploma obtinuit *quo sibi* in populum christianum jurisdictio *concedebatur*.

Ea ætate verbo et moribus inclaruere Epiphanius Cyprius Maruthas Maiphercatæ, qui legatus missus fuit ad Izdegerdem Persarum regem, ubi per ipsum Deus magna prodigia est operatus³.

Post obitum Nectarii Constantino-
 politani misit Arcadius imperator
 episcopos, qui celebrem Joannem ad-
 ducerent. Is a pueritia a Libanio et
 Andragathio philosophis eruditus,
 deinde scriptis Ecclesiæ operam dare
 cœpit, Diodoro Tarsensi et Carterio,
 qui adhuc monachi erant, præcepto-

¹ « *Cartamina*, inquit Assemanus, *dissert. de Syris Monophys*, p. 73, antiquissimum Syrorum monachorum cœnobium apud Marden, Mesopotamiæ urbem. » Decursu temporis factum est, ex Orientalis Ecclesiæ more, ut cœnobium istud suum habuerit episcopum, qui quidem jurisdictionem in regionem circumjacentem Mardinensem exercebat.

² Verti possunt verba syriaca : *in insula filiorum Zabdi seu Zebedæi*. Erat quippe *Gazarta*,

Arabibus *Gesira*, quam S. Hieronymus, in *Chronico*, *Zabdicene*, Ammianus Marcellinus, *lib.* 20, *cap.* 15 et 16, *Bezabdem* vocat, Tigridis insula et urbs, non multum a Ninive sive Mosul ad septentrionem distans. Videsis *Dissert. de Syris monoph.* p. 83 et Ritter, *Erdkunde, West-Asien*. Th. XI, p. 147, sqq.

³ De Maruthæ gestis fusius agetur in altera sectione Chronici ecclesiastici.

[illegible]

וְלֹא מִנְחָה שָׁמַע אֶת מַלְאָכָיו . אֲלֵּי לֹא מִלְּפָנָיו
 שָׁמַע כֵּן . שֶׁנֶּחֱמָה אֶתְּכֶם לְדִמְיוֹתֵינוּ
 וְלִדְמוּתֵנוּ כְּכֶלָּא .

מִשְׁלֵי דְּמִי שֶׁמֶלֶךְ תִּלְמִידֵי דְּכִשְׁמֵי
 נִשְׁמָע וְלֹא מִלְּפָנָיו מִתְּכֵי דְּכִשְׁמֵי
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . אֲנִי מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי
 דְּמִי דְּמִי חֲמִי לֹא מִלְּפָנָיו וְלֹא אֶתְּכֶם .
 וְלֹא חֲמִי וְלֹא חֲמִי וְלֹא חֲמִי וְלֹא חֲמִי
 אֵימֵר . שֶׁכֵּן אֵלֵּי מִי לֹא חֲמִי .
 שֶׁכֵּן אֵלֵּי מִי לֹא חֲמִי . שֶׁכֵּן אֵלֵּי מִי
 דְּכִשְׁמֵי . מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . אֲנִי
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי .
 לֹא חֲמִי מִי לֹא חֲמִי . מִי לֹא חֲמִי
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . מִי לֹא חֲמִי .
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . מִי לֹא חֲמִי .
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . מִי לֹא חֲמִי .
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . מִי לֹא חֲמִי .
 מִלְּפָנָיו דְּכִשְׁמֵי . מִי לֹא חֲמִי .

pastorali functus est per annos quin-
 quaginta quinque. Fertur illum abs-
 que visione neque sacerdotale munus
 obiisse, neque baptisma adminis-
 trasse; ipse vero imperatores Arca-
 dium et Honorium baptizavit¹.

Ad Joannem quod attinet, is quin-
 quennio tantum sede sua potitus est
 et tres annos in exilio *degit*; obiit
 autem Comanis². Fertur eum post bap-
 tisma nunquam aut jurasse, aut jura-
 mentum exegisse, neque imprecatum
 fuisse aut mentitum, neque risisse,
 neque vinum bibisse, neque aliquem
 ad mensam admisisse. Quo quidem
 ansam adversariis suis præbuit ut ejus
 vivendi modum avaritia taxarent; ast
 deformis apparebat oris ejus positio,
 quando manducabat, atque hæc causa
 fuit cur coram nemine cibos sumeret.
 Porro, post depositionem S. Joannis,
 ecclesiasticæ provinciæ omnes, tam in
 Oriente quam in Occidente, pertur-
 bationes passæ sunt, et terra septem
 diebus contremuit; Constantinopoli
 vero, per quatuor menses commotiones
 interdiu noctuque haud intermissæ
 fuerunt; hoc vero quisque prædicabat
 ultionem esse a Deo ob illegitimam
 S. Joannis depositionem.

¹) Hæc de S. Epiphanio fere desumpta fuere
 e vita ipsius, primum a Surio latine, deinde
 a Petavio græce quoque edita (*Patrol. græc.*,
 XLI, 24 sqq.), quam jam diu, utpote fabulis
 scatentem Baronius, ad a. 372, alii que eruditi
 (*Act. sancti.* ad 12 Maji) merito exploserunt.
 Juxta Tillemontium, *tom. X, pp. 497 sqq.*, Sala-
 minæ, episcopus fuit ordinatus anno 367, diem
 obiit supremum anno 403.

²) S. Joannes ad vitam immortalem migravit
 die 14 Septembris anni 407, quod et Elias Nisibe-
 mus adnotat ad annum Græcorum 718 : *عن ختم*
مدانف قدما؟؟؟ *مدانف قدما؟؟؟* *مدانف قدما؟؟؟*
 • *في ذلك العام مات جوهنا* • *في ذلك العام مات جوهنا*
Chrysostomus in exilio, die decima quarta Septem-
bris. •

خلق.

.

.

¹⁾ Prodigium huiusmodi, quo juxta Barhebræum, reliquæ sanctorum authenticæ a falsis tunc fuerint secretæ, historiographorum Graecorum nemo, quantum novi, ullibi commemorat; atque tota ista narratio, dubio procul, e fabulatore quopiam monophysita hausta fuerit, forsitan e vita S. Abhæi, qualis exstat in *codice Vaticano Syriaco* 32, necnon in *cod. add.* 12174. Musei Britannici (de quo vide Land, *Anecdota syriaca*, tom. II, p. 29, sq.).

Imo, quod attinet ad personam et gesta Mar Abhæi, nihil documentis fide dignis definire licet. Lequien, *Or. Christ.*, II, col. 642, et ipsum, et, quem ei successorem facit Barhebræus, Andronicum, in serie episcoporum Nicænorum omittit; ast eodem tomo, indicis col. XXIX, hæc habet: «Ab-Haüs, Nicææ (episcopus) sub Arcadio, Honorio et Theodosio juniore imperatoribus, hoc tomo omissus fuit ante Anastasium I. Quæ quidem ille ex Assemano collegit. Videlicet, *Biblioth. Orient.*, tom. II, 505, breviter describitur codex syriacus Scandariensis 32, in quo legitur «vita S. Abhæi episcopi... emendata a Michaële Magno, patriarcha Jacobitarum» (qui obiit anno 1199). Plura ex hac vita excerpta habet idem auctor in perraro *Catalogo codd. vatic.*, tom. II, p. 47 sq.; hujus libri copia nunc mihi non est, sed quæ ex eo adnotavit humanisse ad me transmisit Rev. H. Matagne, socius Bollandianus. Ita-

assumptis quinque mille reliquiis, domicilium transtulit juxta flumen Euphratem, ad monasterium scalarum; Nicææ autem episcopus datus fuit Andronicus, ejus discipulus¹. Pariter vacavit sedes Antiochena, inortuis primum Flaviano, et paulo post Evagrio, illic simul *episcopali* ministerio perfunctis.

32. Post Evagrium, PORPHYRIUS.

Eo tempore inclaruit vir eloquens, Sisinnus², Novatianorum episcopus, cui ab ipsa natura dispositio ad disertos sermones inerat. Qui objurganti

que, natus esset Mar Abhæus propre Mardin, in Mesopotamia, atque ab illius civitatis episcopo, diaconus primo, deinde presbyter ordinatus, miraculis mox clarere cæpit; porro admirationem hominum effugere cupiens, juxta Cæsaream Cappadociæ secessit, atque inde a Theodosio fuit ad episcopatum Nicænum accitus. Hanc sedem per annos 33 occupavit; post Theodosii obitum, sede se abdicavit et successorem habuit Andronicum; ipse vero, Ægypto et Palæstina lustratis, in monte ubi antea *monasterium scalarum* *ܡܢܬܐ ܕܥܠܡܐ* exstabat, novum exstruxit cenobium suo nomine nuncupatum, in quo obiit 15^a Julii, natus annos centum et decem. Jam vero conjicit Assemanus eum aut commentitium esse, aut ex iis fuisse episcopis, concilio Chalcedonensi infensis, quos sedibus suis imperator Marcianus ejecit. Ultra conjectura verisimilior sit, nostrum non est dijudicare; commentitium tamen eum hominem ægre dixerim, qui a Jacobitis in Kalendariis, teste eodem doctissimo P. Matagne, celebratur, et cujus nomine exstabat monasterium toto Oriente celeberrimum. Quippe monasterium illud pluries a Barhebræo in decursu *Chronici* laudatur; situm erat ad ripas Euphratis, prope Samosatam, Syriæ Comagenæ urbem notissimam. Cfr. *Dissert. de Syris Monoph.*, p. 96.

²⁾ Qui a Græcis vocatur Σισίνιος *Sisinnius*. Cfr. Socrates, *hist. eccl.*, lib. VI, cap. 22.

או מלכא לאזכא דמלכא מלך סתעמיה
 ואלא מלכיה אלהי דמלכיה דמלכיה .
 ואלא אלהי דמלכיה . ואלא אלהי דמלכיה .
 דמלכיה דמלכיה . דמלכיה דמלכיה .
 דמלכיה דמלכיה . דמלכיה דמלכיה .
 דמלכיה דמלכיה . דמלכיה דמלכיה .
 דמלכיה דמלכיה . דמלכיה דמלכיה .

והיה מלך מלך אלהים
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .
 מלך מלך . מלך מלך . מלך מלך .

rator, terram purgatam ab hæreticis, et ego pro ea dabo tibi regnum cœlorum; destrue mihi Arianos, et ego tibi Persas destruam." Hæc autem minime accepta erant imperatori, quippe qui sciebat illum esse inanis gloriæ studiosum, ac noluisse paululum exspectare, donec *scilicet aliquamdiu* sedisset in cathedra, ut huiusmodi proferret¹.

Porro cum quodam die Anastasius Nestorii presbyter concionando occuparetur, hæc aperte clamavit : " ne quis Mariam proclamet esse Deiparam, (*θεοτόκον*), nam filia hominis hominem, non Deum, gignit." Quod cum populus audisset, sperabat Anastasium illico a Nestorio amotum iri; cum vero *Nestorius* istum minime amovisset, patuit eandem esse ipsius sententiam. Crescente vero dissidio inter fideles exorto, jussu imperatoris Theodosii, anno regni sui 21, videlicet anno septingentesimo quadragésimo secundo Græcorum, seu anno Domini 423², coacta est synodus Ephesina prima, mense Junio. Illi interfuerunt, referente Zacharia rhetore³, nonaginta

¹) Cfr. Socrates, *lib. VII, cap. 29*.

²) Hic mendum in codicem irrepserit; nimirum notatio 423, loco 431.

³) Zacharias, primò rhetor sive scholasticus, dein factus est episcopus, aut Melitinæ, Armeniæ minoris civitatis, uti asserit (in Assemani *Biblioth. Orient.*, II, 53) Dionysius Barsalibæus sæc. XII exeuntis scriptor, aut potius Mitylenes, Lesbi insulæ metropoleos, quod jam suspicabatur Fabricius, *Biblioth. Græc.* IX, 355, et nuper probavit Cl. Land in commentatione cui titulus :

Joannes Bischof von Ephesos pp. 35 sqq. Porro Zacharias, præter alia quædam ipsi (apud Migne, *Patrol. Gr.*, LXXXV, 1005 sqq.) attributa, scripsit historiam ecclesiasticam, jam anno 519 saltem partim litteris mandatam ut liquet ex allegatis locis in Landii *Anecd. syr. tom. III, p. XII*. Illius operis, græce nondum reperti, fragmenta syriace et latine primus edidit Em. Maius, *Scriptt. Vett. nova collect.*, tom. X, item syriace tantum plura luce donavit Land, *op. cit.*

صتقكلا حبتقا . دحلما دسبلا
 دسكس . تككلا . مك دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا

دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا .

دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا . دسلا دسلا دسلا دسلا
 دسلا دسلا دسلا دسلا

¹⁾ *supplicor mendum esse pro*
δουλοῦνται.

²⁾ Simeon ecclesiam Betharsamensem regebat ab anno 510 ad annum 525, ut tradit Dionysius in *Chronico*. Cfr. Assemani *Bibl. Orient.* I, p. 341, sqq.

³⁾ Natus est Jacobus Curtamo ad ripam Euphratis, anno 452. Munus periodeutæ egit in Haura Sarugi. Denique creatus fuit episcopus Batnarum, anno 519. Cum autem hanc sedem occupasset per annos duos cum dimidio, e vita discessit die 29 novembris anni 521. Quod hic tradit Barhebræus ejus doctrinam a Severo laudatam fuisse, et quod addit anonymus ejus vitæ auctor in codicibus Musæi britannici eum apparatu multorum Orientis episcoporum stipatum ad Severum ascendisse non

in ecclesiasticis veteris novique *Testamenti* et omnium doctorum doctrinis, e Theodori Gazæ monasterio. Scripta ejus doctrina vivifica referta sunt. Composuit autem librum *φιλαληθην* (*veritatis amantem*), ad solvendas quæstiones Dyophysitarum¹, et explanavit *Henoticon* Zenonis ad extinctionem concilii Chalcedonensis confectum.

Eodem tempore claruit inter Persas Simeon, Betharsami episcopus, qui "Dialecticus" cognominatus est².

Claruit etiam inclytus doctor Mar Jacobus, Batnarum Sarugi episcopus³. Hic *sancti* Spiritus largitione non autem humana industria donum scientiæ adeptus est. Erat nempe periodeutes Hauræ in agro Sarugensi, composuit autem carmina egregia et dogmatibus veræ vitæ referta. Præclara quoque ejus doctrinæ effigies explorata approbataque fuit a sancto Severo, Antiochiæ patriarcha, et ipse

videtur admittendum. Etenim istud factum non nisi a Jacobitis narratur qui injuria sæpe antiquos syros doctores inter suæ sectæ patronos annumerare satagunt, silentio vero premitur in panegyrica Georgii ejus discipuli oratione. Præterea non convenit cum scriptis sancti doctoris, in quibus nulum Monophysismi vestigium deprehenditur. Nec satis concordat cum iis quæ iidem Monophysitæ de S. doctore narrant. Etenim verisimile non est S. doctorem aliis episcopis stipatum ascendisse ad Severum, nisi postquam ipse jam dignitate episcopali ornatus fuit. Porro hanc dignitatem adeptus est post demum Severi e sede antiochena expulsionem adeoque nequivit tunc ad ipsum ascendere. Vid. Abbeloos, *De vita et scriptis S. Jacobi Sarugensis*. Lovanii, 1867.

43. Post S. Severum, PAULUS, cognomine Judæus.
 Hic vas iræ erat¹. Elapso porro anno postquam magnus Severus discesserat sedit et prædicare coepit Antiochiæ synodum Chalcedonensem. Mittens igitur congregavit omnes episcopos eosque coegit synodum prædicare. Qui defecerunt remanserunt in sedibus suis; qui vero non, ejecti sunt.

Joannes Amidensis², Asiæ episcopus, qui post Anthimum fuit Constantinopoli episcopus orthodoxorum, enumerat quinquaginta quinque episcopos qui sedes suas reliquerunt ne synodum reciperent, inter quos, Constantinum, qui propter suam virtutem cum patriarchis meruit proclamari ad omnia altaria, et Philoxenum seu Xenaïam Mabugi qui Gangram

44. Anno græcorum 837 (Chr. 526) incendium inopinatum in universa Antiochia factum est quod magnam urbis partem illico inflammavit, quasi per hoc ira divina prænuntiaret eversionem et ruinam ipsi imminentem. Hoc modo ubique derrepente per omnes vicos urbis ignis exardebat per sex menses. Plurimi autem ejus incolæ perierunt cum reliquis ædificiis, nec poterant homines scire undenam ignis exarderet, quum e supernis habitaculis quinquies et sexties exarderet et consumeret omnes homines in circuitu. Anno autem isto septimo imperii Justiniani qui est annus octingentesimus trigessimus septimus, etc. Secutus est terræ motus de quo infra Barhebraeus.

¹) Monophysita loquitur.

²) Joannes, cœnobii Mar Joannis Amidæ monachus, deinde Ephesi in provincia Asiæ (unde Joannes Asiæ appellatur) episcopus, Monophysitarum hæresi addictus, scripsit *Historiam ecclesiasticam* a Theodosii junioris ætate usque ad finem imperii Justiniani, qua utitur sæpe Barhebraeus in hoc Chronico. Scripsit etiam vitas eorum Orientis virorum qui a Monophysitis ut sancti venerati suo ævo florere. Tertiam illius Historiæ ecclesiasticæ partem ex syriacis Musæi britannici codicibus edidit Cureton (Oxonii 1853, syriace, anglice vertit Payne Smith, Oxonii, 1860, germanice Schönfelder, Monaci, 1862), secundam vero partem cum ejusdem Monophysitarum insigniorum vitis ex iisdem codicibus edidit Land in *Anecdosis Syriacis*, t. II, Lugduni Batavorum, 1868, syriace tantum. De *Joannis Asiæ vita et scriptis* agit Land in libro cui titulus: *Johannes, Bischofs von Ephesos, der erste syrische Kirchenhistoriker*, Lugduui Batav. 1856.

ܠܕܐܝܬܐ ܕܥܡܐ ܕܐܡܪܐ ܕܥܡܐ .

ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ . ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .
 ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ .

44. *Post Paulum Judæum, EUPHRASIUS, cognomine Barmalaha*¹.

Quum igitur exiisset edictum ab imperatore ad fideles ut omnes assentirentur synodo chalcedonensi et qui non assentirentur annonis et honoribus privarentur, tunc Amantus paraphysites, Theocritus atque Andreas cubicularius, quod *synodum* suscipere et communicare renuissent, gladio necati sunt. Quia autem Euphrasius, quem admodum Paulus Judæus, mala fidelibus inferebat, non *amplius* sustinuit eum justitia *divina*, sed commovit civitatem magno terræ motu, quo periit Euphrasius anno septimo impietatis suae. Quippe mille ducenti quinquaginta tantum viri in tota Antiochia inventi sunt qui supervixerint. Motus autem nec die nec nocte desinebat per annum integrum cum dimidio².

tur. Evagrius (*Hist. eccl.*, I. IV, c. 4) ait Paulum sua sponte Antiochia discessisse. Justinus imperator in epistola ad Hormisdam Papam quæ exstat tom. IV *Conciliorum* col. 1555 eum recessisse ait «*ex malæ conscientiæ testimonio; veritum insuper ne, quæstione habita, graviores formam exitus rei posceret excusatores libellos obtulisse ut liceret ei recedere a suscepto episcopatus officio.*» Epistola data est Kal. maii 521. Vid. Lequien, *Oriens christianus*, t. II, col. 732.

¹) ܕܥܡܐ ܕܥܡܐ, id est, *filius nautæ*. Euphrasius, anno 521 ordinatus, anno 527 decessit. De eo hæc habet Theophanes : «*Euphrasius autem Antiochenus Chalcedonensis synodi patrum et ipsius papæ Romani nomina diptychis expunxit. Postmodum vero metu penitens redditus quatuor synodos publice promulgavit.*» Theophanes Chrono-

graphia ad. an. 513. Mirum non est Euphrasium, utpote veræ fidei addictum, maledictis lacerari a Barhebræo.

²) Hunc terræ motum memorant Evagrius (*Hist. eccles.*, IV, 5), Theophanes (*Chronogr.* ad an. 518), Procopius (*Persicorum* I, p. 67-69) et Joannes Asiæ (ap. Land *Anecdota syriaca* II, 299) qui sic illum describit : «*Eodem autem anno Justini septimo, qui est annus Græcorum octingentesimus septimus subversa est Antiochia magna et hæc est ejus quinta eversio. Hora porro diei septima contigit ista subversio adeo horrenda et acerba ut nemo eam describere possit. Tam violentus acerbisque fuit impetus de celo ut qui vim impetus, commotionis et eversionis effugerant igne apprehensi concremati sint. Flammæ autem volitantes vorabant quæcumque occurrebant eis. Terra*

וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה

וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה
וְהַמְּסִיחִים הָיוּ מֵעַתָּה כִּי הָיוּ מֵעַתָּה

Homeritis qui erant ex genere Arabum christianorum austri eosque cogeret abnegare Christum et ipsi renuerent, multi ex eis viri et mulieres gladio necati sunt. Unde martyres Naganenses¹.

Porro Justinianus² ecclesiarum pacem plurimum fovisset nisi peccatores obstitissent. Et magis adhuc pacem ecclesiarum curabat Theodora, imperatrix fidelis, in charitate et fide persecutioni obnoxios suscipiens. Amplius enim quingentos viros Syros et Græcos, monasteriis suis expulsos, alebat et servabat in aula magna palatii, in quo etiam hospitio recepit et aluit, per annos plurimos, S. Severum, Antiochiæ patriarcham, quum in urbem regiam ascendisset, et Theodosium Alexandrinum Anthimumque Constantinopolitanum qui de throno descenderat ne synodo communicaret. Familiariter igitur conver-

Etenim ¹ *סנהדרין*, ut idem Assemanus (*Bibl. or.*, III, p. 12, 756) notat, urbs est episcopalis in Eracha babylonica a Capha seu Akula tribus passuum millibus distans. Abulpheda in *Tabulis geographicis* de urbe Hirta scribit: « *Ibi sedes erat Naamanis, filii Munderi ibique christianam religionem amplexus Munderus, magnificas ecclesias extruxit.* » Ex quibus apparet ² *סנהדרין* non *ditionem*, sed *urbem* esse quæ a Naamane, Munderi filio christiano, nomen traxerit. De regibus et episcopis Hirtæ agit Assemanus (*Biblioth. Orient.*, t. III, p. 11, p. 598).

¹) Historia martyrum Homeritarum, qui ad Naganem, primariam hujus regni urbem, passi sunt anno Christi 524, descripta fuit a Simeone-Betharsamensi in *Epistola* ad Simeonem Gabulæ ab-

batem, quam nobis servarunt Joannes Asiæ, Dionysius patriarcha et Zacharias Rhetor. Hanc epistolam refert Assemanus, *Biblioth. Orient.*, I, p. 359-386. Fuisse istos martyres non monophysitas, ut innuit Joannes Asiæ, sed orthodoxos, exinde colligimus quod ab episcopo regebantur quem ad ipsos miserat imperator Justinus, concilii Chalcedonensis strenuus defensor et propagator.

²) *סנהדרין* ³ *סנהדרין* verbotenus Justinianus minor. Auctores Syri, ut supra dictum est, eodem Justiniani nomine, Justinum Justinianumque appellant; ad vitandam autem confusionem, ubi de Justiniano loquuntur, eum vocant *Justinianum* ⁴ *סנהדרין* minorem, vel *סנהדרין* juniorem, vel *סנהדרין* secundum.

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ .

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ .
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ .

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ .

¹⁾ ܡܠܟܐ vel ܡܠܟܐ, ut scribitur a Joanne Asiae.

²⁾ Joannes Asiae (ap. Land, *Anecdota syriaca*, II, 246-249) in *Historia Severi, Anthimi, Theodosii, Sergii et Pauli*, patriarcharum, postquam narravit Severum Constantinopoli duobus annis

rum et Theodosium et Anthimum et Zoaram. Egressus igitur Constantinopoli, sanctus Severus de deserto in desertum transmigrabat in habitu pauperis monachi portans cucullum et sandalia ut non agnosceretur a persecutoribus.

Tunc senex Julianus Halicarnassae Cariæ, qui, quod duas naturas confiteri recusaret, etiam Chalcedonensium persecutioni obnoxius erat, in hæresim aliam incidit et immortale atque impassibile ante resurrectionem asseruit corpus Domini nostri, hoc quidem se ostendisse veluti in phantasia passum et mortuum, in rei autem veritate nec passum nec mortuum esse. S. autem Severus, quum plurimum eum commonuisset argumentis ex Scripturis sanctis et ex testimoniis doctorum, quin acquiesceret Julianus, eum anathematizavit. Julianus tamen efformavit sibi sectam ac sparsit rumorem a Severo corruptibile asseri corpus Domini nostri hocque prædicari corruptioni et foetori in sepulchro fuisse subjectum. Hisce multos in stuporem adduxit et valde commovit.

Hoc autem tempore migravit e vita mortali patriarcha Mar Severus Alexandriae in loco *Csutha*¹ appellato, die octava mensis Schebat (Februarii) anno Græcorum 854 (*Chr.* 543)².

pro Monophysitis laborasse et deinde ex urbe egressum fuisse, finem ejus sic refert :

ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ
ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ ܡܠܟܐ .

[illegible]

Cænobia autem magna in Oriente et Occidente ita divisa fuere ut cædes inter ea perpetrarentur et multi¹ e monachis vinculis ligati ad tribunal ducerentur, et *culparum* rationem redderent, velut homicidæ, viri senes promissis barbis, prolixisque limbis, qui vincti collo coniecti sunt in *carceres*. Quis tam flebilis non fieret et ululatus, ut canis sylvestris² emitte-

[illegible]

2) **ḥōḥ?** ea sunt animalia quae vocamus gal-
lic *chacals*.

. סגל בלזנז כחכחל ביהוה סגל סגל .
 אגסב מל חבא . סכסכ אפ סכסכ
 סכסכ ; נכס סגל סגל סכסכ סגל .
 סגל סכסכ סכסכ סכסכ סגל סכסכ סגל .
 סכסכ . סגל סכסכ סכסכ סכסכ סגל .
 סכסכ סכסכ אגסב . אגסב סגל סגל .
 סגל סגל סגל סכסכ סגל סכסכ
 סגל סגל א סכסכ סכסכ א סגל
 סגל סגל סכסכ סכסכ סגל סגל . סגל
 סגל סגל סגל . סגל סגל סגל סגל
 סגל סגל סגל סגל סגל סגל סגל .
 סגל סגל סגל סגל סגל סגל סגל .
 סגל סגל סגל סגל סגל סגל סגל .

untes igitur *ambo* adhæserunt synodi-
 tis (*Chalcedonensibus*). Ascendit autem
 Probus Constantinopolim et factus est
 Chalcedonis episcopus. Paulo autem
 post æger factus, sensit se jamjam
 moriturum. Tunc pœnitentia ductus
 rogavit discipulos ut vias et urbes
 vicinas perlustrantes adducerent, si
 possent, episcopum aut presbyterum
 orthodoxum (*Monophysitam*) qui eum
 absolveret. Postquam autem quæsiis-
 sent nec invenissent, coëgit eos ut,
 modo simplicem dumtaxat fratrem
 sive sæcularem invenissent, adduce-
 rent eum ad se. Dixit ei unus ex dis-
 cipulis : " quomodo simplex frater
 absolvere possit episcopum ? " Ille au-
 tem respondit : " ita, ita, absolvet
 frater orthodoxus episcopum hæreti-
 cum. " Replicarunt ejus discipuli :

*et qua sermonibus, qua scriptis epistolis, id impu-
 denter stabilire satagebat quod antea ad terram
 dejecerat. Archimandrita vero, utroque pede, ut
 aiunt, claudicans, huc et illuc ferebatur, mentemque
 mutabat, prout eos sentire videbat, quos obvios habe-
 ret, excusans se rationemque adducens, cur aliorum
 dementiam rejiceret. Quum autem Probus a Da-
 miano pulsus in Orientem se contulisset, doctrinam
 Sophistæ ubique disseminabat.* Pergit Dionysius
 et narrat Joannem, postquam anceps hæsisset,
 tandem Probi sententiam palam suscepisse et pro
 eo apologiam scripsisse, quam coram episcoporum
 synodo legi et responsum sibi ab eadem per litte-
 ras dari rogabat. « *Congregatu est igitur ejus causa
 synodus in Guba baraia ad quam et archimandrita
 Joannes evocatus fuit. Venit ille et Probum secum
 adduxit ut sibi in synodo præsidio esset. Verum
 synodus Probum admittere noluit, utpote qui jam
 depositus fuerat et ab ecclesia segregatus.* » Prose-
 quitur Dionysius et narrat Joannem, quum a pro-
 posito recedere nollet, una cum Probo ceterisque
 eadem propugnântibus damnatum et depositum
 fuisse. Addit Dionysius : « *Petrus patriarcha no-*

*mine totius synodi librum conscripsit, in quo So-
 phistæ quidem et Probi opinionem confutabat;
 Doctorum vero testimonii ostendebat reipsa existere
 et remanere differentiam naturarum, ex quibus est
 Christus, etiam post rationem unitonis, absque nu-
 mero tamen, et sine divisione earundem natura-
 rum. Misit autem hunc librum ad cuncta monaste-
 ria et ecclesias fidelium ditionis orientalis, huc est,
 totius Syriæ cui præerat. Tunc Archimandrita et
 Probus segregatos se ab universa Orthodoxorum
 ecclesia cernentes, relicta Sophistæ opinione, pro
 qua tam acre certamen subierant, Chalcedonensis
 synodi fidem amplexi sunt, et ad Anastasium An-
 tiochiæ patriarcham profecti ei adhæserunt et ab
 eodem suscepti fuere. Mox Archimandrita e suo mo-
 nasterio ejectus in aliud cœnobium perrexit quod
 S. Eusthathii in Artach dicebatur, ubi ipsum sibi
 in abbatem et rectorem monachii illi constituerunt.
 Atque ita res eorum se habuit, donec Mar Petrus in
 civis esse desiit. Complures vero eorundem causa et
 integra etiam regionis Antiochenæ oppida a vera fide
 et ad Chalcedonensium partes transiere, etc. » Ap.
 Asseman. *Bibl. Or.*, t. II, p. 72 77.*

זָכַר בְּמֵלֵכָא . שְׂרַמְיָא בְּרַחְמָא שְׂרַמְיָא . חֲבִיב
אִם בְּשִׁמְכָא . חֲבִיב שְׂרַמְיָא אִם בְּאִמָּה .

baraiæ. Obiit etiam Mar Damianus, et disceptatio qualis erat talis remansit.

חֲדָא דְּהַיְיָא מְלִיכָא . מְלִיכָא
שְׂרַמְיָא בְּמֵלֵכָא .

49. *Post Petrum Callinicensem, JULIANUS ejus syncellus*¹.

חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
אִתְּתִי . חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
בְּמֵלֵכָא . חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב

Defuncto Mar Petro, congregati episcopi ordinarunt in ejus locum discipulum ejus Julianum, virum facundum et eximium e cœnobio Bar-Aphtonii quod Kenserinense² vocatur.

חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב

Eo tempore Edessæ episcopus orthodoxorum (*Monophysitarum*) erat Sergius, Armenus nuncupatus, qui una cum fratre suo Joanne in Mar Petri scripta insurrexit³ dicens : non esse utique legenda. Julianus autem patriarcha eos reprehendit et explicavit verba quibus offensi fuerant; vixque ab inani zelo se continuere. Quum autem patriarchatum administrasset Julianus annis tribus et mensibus quinque, defunctus est⁴.

legimus : « חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
« Anno 901, Ind. IX, d. 22, m. Nison (m. Apr. A. D. 590) obiit Petrus patriarcha. »

¹) « In Dionysii Chronico desideratur, ut etiam in *Historia Alexandrina* Renaudotii p. 152, ubi Athanasius Petri loco sedisse dicitur. Sed Juliani nomen exhibent etiam Barsalibæus et Dypiticha Jacobitarum. » Assemanus *Bibl. Or.*, II, 333.

²) Istud monasterium, in historia Jacobitarum celebre, situm erat, juxta J. S. Assemanum (*Diss. de Syr. Monophys.* p. 83) et juxta Ritter (*Erdkunde West Asien*, XVII theil., V abth.

p. 1592-1597), prope Kenserin, urbem initio imperii Arabum florentissimam, hodie pagum, quem Covaicus alluit, ab Alepo una mansione versus austrum distantem.

³) Pro חֲבִיב legendum cum Assemano, B. O., t. II, 333 חֲבִיב

⁴) Obierit igitur anno 594 vel 595. *Liber Chalipharum* (Land, lib. cit., 14 et 113) ejus mortem ad an. 595 refert his verbis : חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב חֲבִיב
« Anno 906, d. 9 m. Tamuz (m. Julii a. D. 599) dñus Julianus mortuus est. »

misso, misit Joannem episcopum, unum e nostris, qui a fidelibus alacriter susceptus fuit. Tunc jussit Chosroes expellere omnes episcopos Chalcedonenses ex universa Syria et restitutæ nobis fuerunt omnes ecclesiæ et monasteria, diebus Mauricii nobis erepta per Domitianum, episcopum Chalcedonensem Melitinæ, qui commoverat persecutionem adversus Syros. Præterea Chosroes tres episcopos orientales orthodoxos præfici jussit, ecclesiis Syriæ : et Isaias quidem obtinuit Edessam quia Jonas (Joannes?) redierat ad patriam, Samuel Amidam et tertius Telam Mauzalat¹; sed ruricolæ qui extra *urbes* in pagis habitabant non receperunt episcopos a Chosroë missos, utpote a maphriano Orientis constitutos, quum istae dioceses patriarchæ non autem maphriano subderentur. Verum, hisce auditis, patriarcha Mar Athanasius præcepit Cyriaco² Amidensi, qui a Chalcedonensibus persecutionem subierât, ut visitaret omnes fideles diocesis Amidæ et totius Mesopotamiæ; episcopi autem orientales, ira moti contra Cyriacum, cum eo contendebant et a Chosroe minas ei faciebant; sed quidquid sit, eorum sedes ab episcopis nostris regebantur. Deleta quippe erat memoria Chalce-

¹⁾ *ψ2 Tela* (i. e. *collis*) vel *Tela-Mauzatlat*, urbs erat Mesopotamiæ, æquali fere itinere ad orientem a. Nisibi, ab Amida ad septentrionem distans. Vocabatur olim *Antipolis* et *Constantina*. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.* p. 114; Ritter, *Erdkunde, West-Asien* XI Th.; III abt. p. 270-372.

*) Cyriacus Amidae episcopus constitutus fuit anno 578. Decessit anno 623 postquam hanc ecclesiam quadraginta quinque annis rexisset. Scripsit canones quos in suo *Nomocanone* saepe laudat Barhebraeus. Cfr. Assemanus *Bibl. Orient.*, II, 90.

?מנזר פבלד . ?בזכר מנזר
 חמא;שמע ?סג? מלך כלל קם מנזר
 האמנא פלמנ? ?סמא בעל כד מנזר .
 ?אמל מנזר מנזר ;למנ? מנזר
 חכ? ?מנזר . חר אסמא ?מנזר
 ?מנזר מנזר מנזר ;מנזר מנזר
 ?סג? מנזר . מנזר אסמא ?מנזר
 אס? ?מנזר ?סג? . אס? מנזר
 חכ? ?מנזר מנזר אס? . אס?
 ?מנזר מנזר ?מנזר מנזר מנזר
 חכ? ?מנזר . אס? אס? מנזר
 ?מנזר מנזר חכ? . מנזר ?מנזר
 ?סג? מנזר האמנא מנזר מנזר
 מנזר מנזר מנזר מנזר מנזר .

חכ? האמנא . אס? מנזר .

חכ? מנזר חכ? האמנא
 חכ? מנזר . אס? מנזר
 חכ? מנזר . אס? מנזר
 אס? מנזר אס? מנזר
 אס? מנזר . אס? מנזר
 חכ? מנזר . אס? מנזר
 חכ? מנזר . אס? מנזר
 חכ? מנזר . אס? מנזר

¹⁾ *Baladensis*, ita appellatus fuerit
 חכ?, urbe Mesopotamiæ ad Tigrim non procul a
 Mossula

²⁾ Situm est istud monasterium in regione Tur-

triarcham, qui nunc ad Dominum
 migravit. Rogavimus igitur et roga-
 mus ut prædicetur nomen ejus in
 ecclesiis et monasteriis cum sanctis
 Patribus qui ante eum fuerunt, et rece-
 pimur ordinationes (χρηρονοιας) ab ipso
 et sanctis patribus, fratribus nostris
 ei adhaerentibus, factas. Quod nequa-
 quam propter quidpiam aliud fecimus
 nisi ut cessent schismata et conten-
 tiones, atque pax regnet in ecclesiis
 quorumcumque locorum. Tunc Mar
 Joannes Orientis scripsit epistolas
 encyclicas ad pacem ubique restitu-
 dam. Mar autem Severus, annis
 duodecim munere functus, obiit
 anno nongentesimo nonagesimo primo
 (Chr. 680).

54. *Post Severum, ATHANASIUS Baladensis*¹.

Eodem anno, quo defunctus est
 Mar Severus Barmaske, congregata est
 synodus Rhesinae, ubi, reconciliatis
 quæ dissidebant partibus, ordinatus
 est patriarcha Mar Athanasius, cogno-
 mine Baladensis, librorum sacrorum
 interpres et Severi Sabochtensis dis-
 cipulus, qui a pueritia in monasterio
 Kenserinensi in lingua græca educa-
 tus et eruditus fuerat, deinde in mo-
 nasterio Beth-Malchæ² dies duxerat.

abdinensi, hodie *Djeb el-Tur* vel *Tur-Dagh*, in
 Mesopotamia prope Mardin. Jacobitæ qui istam
 regionem nunc incolunt deferunt ad cœnobium
 Mar Malchæ ægros epilepsia laborantes, ut hujus

فلمن. بعطف دمع ماعا ستمكسقا
 حن صملا اف دلبا مضمنا
 دلمنم جن .

صا دالمسمهف . اماللف .

صم دلمنم افتمف دلمنم
 فلمن . هب صملا سملا .
 مدمع دلمنم دلمنم . مدمع
 حكمم . حقا امم دقا . مدمع
 دالملف دلمنم دلمنم .
 حقا سم صا . امم دلمنم
 مضمنا دلمنم . حقا مدمع
 مسم . مضمنا دلمنم .
 مدمع مدمع دلمنم مدمع
 مدمع دلمنم مدمع . مدمع
 مدمع دلمنم مدمع . مدمع

¹⁾ Elias Nisibénus mox citandus mortem ejus pariter narrat ad annum 740. Denhas autem in altera sectione hujus *Chronici* mortuus dicitur anno 728.

²⁾ Scribitur syriace *ܐܠܝܐܢܝܫܝܢ*, quasi esset nomen græcum, non *ܐܠܝܐܢܝܫܝܢ* ut ordinarie scribunt Syri. Elias Nisibenus ad annum Græcorum Græcorum 1031 (*Ckr.* 740) e Daniele Bar-Mosis Jacobita : (مدمع دلمنم مدمع) :
 صا حقا دلمنم مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع
 مدمع مدمع مدمع مدمع

triarcha¹. Munus gesserat annis septemdecim. Eodem etiam anno Denhas, Tagritæ maphrianus, defunctus est.

58. *Post Athanasium*, JOANNES².

Congregatis porro episcopi ad patriarcham constituendum, multa inter eos contentio facta est. Tandem consenserunt ut eligerent tres personas ac mitterent super eas "adabe", id est sortes. Quum autem Athanasius Maipheractæ³, qui et Sandalius, vir esset senex ac bonæ fainæ, omnes episcopi ei crediderunt hujus rei gestionem. Postquam igitur scripsisset Athanasius nomina trium personarum ab episcopis electarum, ea collocavit super altare et adduxit aliquem rei gestæ prorsus ignarum, qui, missa manu, accepit unam e schedulis, et exivit

«Eo anno defunctus est Athanasius, patriarcha Jacobitarum, Porro episcopi congregati et mittendas esse sortes rati, rem commiserunt Athanasio Maipheractæ, qui dolus agens scripsit in tribus schedis nomen Joannis, episcopi Haranæ easque super altare posuit. Quum igitur oravissent schedas educent. Voluit autem Athanasius ut eas per tres vices educerent. Quum autem idem tribus vicibus contigisset constituerunt Joannem.» Hæc prima est patriarchæ Antiocheni electio per sortes. Alia infra occurrent exempla ejusdem rei, quæ etiam apud Alexandrinos Jacobitas usitata fuit. Cfr. Assem. *Diss. de Monophys.*; p. 34; Renaudotius, *Liturg. orientt. collect.*, I, 395.

³⁾ *Maiphercat*, alias *Maipheracta*, *Miafarakin*, *Maipharakin*, urbs episcopalis quam Assemanus (*Diss. de Monophys.* 92) in Mesopotamia superiori sitam fuisse autumat, Ritter vero (*Erdkunde, West Asien*, X theil p. 79 et 93; XI theil p. 67, sqq.) ad orientem Tigridis, in via Amidæ ad Seert, quærendam ex diversis auctoribus recte colligit.

101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

terfecit, sperans se inventurum in ejus mantica scriptum edocens quam re *ars* constaret; at nec scriptum neque secretum (?) invenit, sed parum quid in marsupio relictum. Hac de causa, *quod nempe crederetur occultæ artis peritus*, familiaris Abugiafaro fuit¹.

Mortuo autem Mar Joanne, episcopi, vi a rege coacti, Rhesinæ congregati sunt, eumque in *urbe* Rhesina illegitime² constituerunt patriarcham. Imposuit autem ei manum Jacobus, episcopus Rischkiphæ³, qui cæcus erat. Obtinuit porro a rege diploma quo ab omnibus susciperetur et regiones perlustraret atque medicamina chemica colligeret. Quum igitur plura loca jam visitasset, rex accersivit eum ad se ante annum completum. Postquam vero eum examinasset et invenisset nihil scientem, jussit eum strangulari ejusque cadaver in Euphratem projici. Quemadmodum igitur fecerat monacho peregrino, ita et ipsi factum est.

¹) In *Hist. patr. Alex.*, p. 232, Renaudotius refert Isaacum Abugiafaro ideo carum fuisse quod præcipua califæ uxor quæ christiana erat, cum sterilis foret et ad monasterium profecta esset viderat in somno viros, inter quos agnoverat Isaacum, duos qui prolem illi pollicerentur, quam paulo post obtinuit. Sed potius credendum Barhebræo rerum suæ gentis accurate edocto quam auctoribus Ægyptiis quos legit Renaudotius.

²) Illegitime eum constitutum dicit Barhebræus, non quod jam esset episcopus et prohibitum foret

transferre episcopum a sua diocesi ad sedem patriarchalem; nam Severus Bar-Maske, qui inter legitimos patriarchas recensetur, translatus jam fuerat a sede Amidensi ad thronum Antiochenum. Non igitur hac de causa illegitimus Isaacus habetur, sed quod favore principis, non vi canonum ad hanc dignitatem evectus fuerit.

³) *Ῥισκίφῃ*, Rischkipha, oppidum Mesopotamiæ ad Euphratem. Cfr. *Assem. Diss. de Monophys.*, p. 105.

חלז אמש. ולא נעשה. שפכא
לא נעשה.

60. *Post Isaacum illegitimum, SANDALIUS illegitimus.*

חלז; ואב אמשב גמ מלכא אשה
רפח לאעת. אמשב ליה לאמה. ואב
לא אמשב. ונכחמל ביה שפכא.
ואב אה מלך חמל; ומלך אמה אמש.
מלך אה מלך חמל; ומלך אמה אמש.
אמה אמשב חמל; ומלך אמה אמש.
שפכא מלך מלכא. ומלך מלכא
חמל. ואב; ונכחמל ביה שפכא.
ואמשב ביה חמל. לא אב; חמל
חמל. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.
מלך אמה אמש. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.
אמה אמשב חמל; ומלך אמה אמש.
חמל; ומלך אמה אמש. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.
חמל; ומלך אמה אמש. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.
חמל; ומלך אמה אמש. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.
חמל; ומלך אמה אמש. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.

Postquam perierat Isaacus, rex Abugiaphar imperavit episcopis eodem tyrannico modo ut Athanasium, Mai- phercatæ episcopum, *cognomine Sandalium*¹, qui et ipse e monasterio Cartaminensi erat et auctor totius illius perturbationis Joannis diebus *exortæ*, patriarcham constituerent. Accepto igitur a rege diplomate, *Sandalus*, quum Haran pervenisset, vellet- que illi urbi ordinare Abdinium, Isaaci discipulum, hoc noluerunt Haranitæ et iniquo inito consilio de nocte aggressi sunt Sandalium eumque strangula- runt. Quod ab Emiro procuratum fuisse fama fuit. Monachi autem cœ- nobii Cartaminensis venientes tulerunt cadaver ejus, quod in theca repositum in suo monasterio venerantur. Hic autem ejusque prædecessor in ordine patriarcharum non erant recensendi; sed ut timeant qui legunt et audiunt, videntes qualis finis periculi plenus immineat transgressoribus legis divi- næ, eos recensuimus².

חלז שפכא. מלך אמש.

61. *Post Sandalium, GEORGIUS.*

חלז מלך שפכא. מלך אמש.
מלך אמש. ואב; חמל; ומלך אמה אמש.

Hic e pago Baaltan in agro Eme- seno oriundus, eruditus fuit in monas-

¹ In codice scribitur *שפכא Sandelais*, sed receptam ab Assemano et aliis post eum hujus nomi- nis orthographiam pro more retinimus.

² Ex iis quæ Barhebræus de Sandalio refert corrigenda sunt ea quæ habentur apud Renaudot. *Hist. patriarch. Alex.*, p. 234.

١) ١٢٥٢٢ *Caphartuta, Kafartut, Kafr-
 Tuça, Kafertuma*, oppidum Mesopotamiæ, Mar-
 dendi episcopatui olim conjunctum, cujus ruinæ
 hodie conspiciuntur in loco dicto *Kaferluça*, quin-
 que leucis inter austrum et occasum ob urbe Mar-
 dini. Cfr. Assemanus, *Dissert. de Monophys.*,
 p. 73; Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XI, theil.,

sis, nec potuit ea *verba* abrogare sed
 assensit ut unusquisque pro libitu iis
 uteretur. Condidit porro quadraginta
 canones de reformatione. Severus au-
 tem Samosatæ, qui ab initio electionis
 gratum non habuerat patriarcham,
 turbas in corde meditabatur. Patriar-
 cha quum et ipse passione in eum
 cruciaretur, contulit se ad diocesium
 ejus ut errata corrigeret. Quum igitur
 Samosatam advenisset, Severus por-
 tas Ecclesiæ ei aperire renuit, donec
 sultanus, viso regis diplomate, misit
 qui ecclesiam aperiret. Tunc patriar-
 cha ascendit in suggestum et anathe-
 matizavit Severum. Postea tamen
 veniam roganti indulisit.

Initio consecrationis suæ Mar Cy-
 riacus patriarcha ordinaverat quem-
 piam nomine Ananiam e monasterio
 S. Matthæi in monte Elpheph episco-
 pum Mardæ et Caphartutæ¹, de quo
 Denah Jesu² Nestorianus scribit Ana-
 niam, episcopum Jacobitam Severia-
 norum, invenisse in Mardæ vicinio
 arcem ædificatam e sectis lapidibus a
 tempore Græcorum. Emit eam, in
 cœnobium convertit et plantavit in ea
 vineas oleasque, auro, plurimo præ-
 fectis dato. Placavit autem sapientia
 sua invidiam inimicorum et erexit ibi
 ecclesiam et altare ac complures con-

III abt., p. 374.

²) In codice romano (*Assem. Bibl. Or.*, t. III,
 part. 1, p. 195 not. 4) scribitur *١٢٥٢٢*
Jesudenah, quam orthographiam servat etiam Ebed-
 Jesus in *Catalogo scriptorum syrorum*, ubi recen-
 set varia Jesudenhæ opera.

١٠ ١١ ١٢ ١٣ ١٤ ١٥ ١٦ ١٧ ١٨ ١٩ ٢٠ ٢١ ٢٢ ٢٣ ٢٤ ٢٥ ٢٦ ٢٧ ٢٨ ٢٩ ٣٠ ٣١ ٣٢ ٣٣ ٣٤ ٣٥ ٣٦ ٣٧ ٣٨ ٣٩ ٤٠ ٤١ ٤٢ ٤٣ ٤٤ ٤٥ ٤٦ ٤٧ ٤٨ ٤٩ ٥٠ ٥١ ٥٢ ٥٣ ٥٤ ٥٥ ٥٦ ٥٧ ٥٨ ٥٩ ٦٠ ٦١ ٦٢ ٦٣ ٦٤ ٦٥ ٦٦ ٦٧ ٦٨ ٦٩ ٧٠ ٧١ ٧٢ ٧٣ ٧٤ ٧٥ ٧٦ ٧٧ ٧٨ ٧٩ ٨٠ ٨١ ٨٢ ٨٣ ٨٤ ٨٥ ٨٦ ٨٧ ٨٨ ٨٩ ٩٠ ٩١ ٩٢ ٩٣ ٩٤ ٩٥ ٩٦ ٩٧ ٩٨ ٩٩ ١٠٠ ١٠١ ١٠٢ ١٠٣ ١٠٤ ١٠٥ ١٠٦ ١٠٧ ١٠٨ ١٠٩ ١١٠ ١١١ ١١٢ ١١٣ ١١٤ ١١٥ ١١٦ ١١٧ ١١٨ ١١٩ ١٢٠ ١٢١ ١٢٢ ١٢٣ ١٢٤ ١٢٥ ١٢٦ ١٢٧ ١٢٨ ١٢٩ ١٣٠ ١٣١ ١٣٢ ١٣٣ ١٣٤ ١٣٥ ١٣٦ ١٣٧ ١٣٨ ١٣٩ ١٤٠ ١٤١ ١٤٢ ١٤٣ ١٤٤ ١٤٥ ١٤٦ ١٤٧ ١٤٨ ١٤٩ ١٥٠ ١٥١ ١٥٢ ١٥٣ ١٥٤ ١٥٥ ١٥٦ ١٥٧ ١٥٨ ١٥٩ ١٦٠ ١٦١ ١٦٢ ١٦٣ ١٦٤ ١٦٥ ١٦٦ ١٦٧ ١٦٨ ١٦٩ ١٧٠ ١٧١ ١٧٢ ١٧٣ ١٧٤ ١٧٥ ١٧٦ ١٧٧ ١٧٨ ١٧٩ ١٨٠ ١٨١ ١٨٢ ١٨٣ ١٨٤ ١٨٥ ١٨٦ ١٨٧ ١٨٨ ١٨٩ ١٩٠ ١٩١ ١٩٢ ١٩٣ ١٩٤ ١٩٥ ١٩٦ ١٩٧ ١٩٨ ١٩٩ ٢٠٠ ٢٠١ ٢٠٢ ٢٠٣ ٢٠٤ ٢٠٥ ٢٠٦ ٢٠٧ ٢٠٨ ٢٠٩ ٢١٠ ٢١١ ٢١٢ ٢١٣ ٢١٤ ٢١٥ ٢١٦ ٢١٧ ٢١٨ ٢١٩ ٢٢٠ ٢٢١ ٢٢٢ ٢٢٣ ٢٢٤ ٢٢٥ ٢٢٦ ٢٢٧ ٢٢٨ ٢٢٩ ٢٣٠ ٢٣١ ٢٣٢ ٢٣٣ ٢٣٤ ٢٣٥ ٢٣٦ ٢٣٧ ٢٣٨ ٢٣٩ ٢٤٠ ٢٤١ ٢٤٢ ٢٤٣ ٢٤٤ ٢٤٥ ٢٤٦ ٢٤٧ ٢٤٨ ٢٤٩ ٢٥٠ ٢٥١ ٢٥٢ ٢٥٣ ٢٥٤ ٢٥٥ ٢٥٦ ٢٥٧ ٢٥٨ ٢٥٩ ٢٦٠ ٢٦١ ٢٦٢ ٢٦٣ ٢٦٤ ٢٦٥ ٢٦٦ ٢٦٧ ٢٦٨ ٢٦٩ ٢٧٠ ٢٧١ ٢٧٢ ٢٧٣ ٢٧٤ ٢٧٥ ٢٧٦ ٢٧٧ ٢٧٨ ٢٧٩ ٢٨٠ ٢٨١ ٢٨٢ ٢٨٣ ٢٨٤ ٢٨٥ ٢٨٦ ٢٨٧ ٢٨٨ ٢٨٩ ٢٩٠ ٢٩١ ٢٩٢ ٢٩٣ ٢٩٤ ٢٩٥ ٢٩٦ ٢٩٧ ٢٩٨ ٢٩٩ ٣٠٠ ٣٠١ ٣٠٢ ٣٠٣ ٣٠٤ ٣٠٥ ٣٠٦ ٣٠٧ ٣٠٨ ٣٠٩ ٣١٠ ٣١١ ٣١٢ ٣١٣ ٣١٤ ٣١٥ ٣١٦ ٣١٧ ٣١٨ ٣١٩ ٣٢٠ ٣٢١ ٣٢٢ ٣٢٣ ٣٢٤ ٣٢٥ ٣٢٦ ٣٢٧ ٣٢٨ ٣٢٩ ٣٣٠ ٣٣١ ٣٣٢ ٣٣٣ ٣٣٤ ٣٣٥ ٣٣٦ ٣٣٧ ٣٣٨ ٣٣٩ ٣٤٠ ٣٤١ ٣٤٢ ٣٤٣ ٣٤٤ ٣٤٥ ٣٤٦ ٣٤٧ ٣٤٨ ٣٤٩ ٣٥٠ ٣٥١ ٣٥٢ ٣٥٣ ٣٥٤ ٣٥٥ ٣٥٦ ٣٥٧ ٣٥٨ ٣٥٩ ٣٦٠ ٣٦١ ٣٦٢ ٣٦٣ ٣٦٤ ٣٦٥ ٣٦٦ ٣٦٧ ٣٦٨ ٣٦٩ ٣٧٠ ٣٧١ ٣٧٢ ٣٧٣ ٣٧٤ ٣٧٥ ٣٧٦ ٣٧٧ ٣٧٨ ٣٧٩ ٣٨٠ ٣٨١ ٣٨٢ ٣٨٣ ٣٨٤ ٣٨٥ ٣٨٦ ٣٨٧ ٣٨٨ ٣٨٩ ٣٩٠ ٣٩١ ٣٩٢ ٣٩٣ ٣٩٤ ٣٩٥ ٣٩٦ ٣٩٧ ٣٩٨ ٣٩٩ ٤٠٠ ٤٠١ ٤٠٢ ٤٠٣ ٤٠٤ ٤٠٥ ٤٠٦ ٤٠٧ ٤٠٨ ٤٠٩ ٤١٠ ٤١١ ٤١٢ ٤١٣ ٤١٤ ٤١٥ ٤١٦ ٤١٧ ٤١٨ ٤١٩ ٤٢٠ ٤٢١ ٤٢٢ ٤٢٣ ٤٢٤ ٤٢٥ ٤٢٦ ٤٢٧ ٤٢٨ ٤٢٩ ٤٣٠ ٤٣١ ٤٣٢ ٤٣٣ ٤٣٤ ٤٣٥ ٤٣٦ ٤٣٧ ٤٣٨ ٤٣٩ ٤٤٠ ٤٤١ ٤٤٢ ٤٤٣ ٤٤٤ ٤٤٥ ٤٤٦ ٤٤٧ ٤٤٨ ٤٤٩ ٤٥٠ ٤٥١ ٤٥٢ ٤٥٣ ٤٥٤ ٤٥٥ ٤٥٦ ٤٥٧ ٤٥٨ ٤٥٩ ٤٦٠ ٤٦١ ٤٦٢ ٤٦٣ ٤٦٤ ٤٦٥ ٤٦٦ ٤٦٧ ٤٦٨ ٤٦٩ ٤٧٠ ٤٧١ ٤٧٢ ٤٧٣ ٤٧٤ ٤٧٥ ٤٧٦ ٤٧٧ ٤٧٨ ٤٧٩ ٤٨٠ ٤٨١ ٤٨٢ ٤٨٣ ٤٨٤ ٤٨٥ ٤٨٦ ٤٨٧ ٤٨٨ ٤٨٩ ٤٩٠ ٤٩١ ٤٩٢ ٤٩٣ ٤٩٤ ٤٩٥ ٤٩٦ ٤٩٧ ٤٩٨ ٤٩٩ ٥٠٠ ٥٠١ ٥٠٢ ٥٠٣ ٥٠٤ ٥٠٥ ٥٠٦ ٥٠٧ ٥٠٨ ٥٠٩ ٥١٠ ٥١١ ٥١٢ ٥١٣ ٥١٤ ٥١٥ ٥١٦ ٥١٧ ٥١٨ ٥١٩ ٥٢٠ ٥٢١ ٥٢٢ ٥٢٣ ٥٢٤ ٥٢٥ ٥٢٦ ٥٢٧ ٥٢٨ ٥٢٩ ٥٣٠ ٥٣١ ٥٣٢ ٥٣٣ ٥٣٤ ٥٣٥ ٥٣٦ ٥٣٧ ٥٣٨ ٥٣٩ ٥٤٠ ٥٤١ ٥٤٢ ٥٤٣ ٥٤٤ ٥٤٥ ٥٤٦ ٥٤٧ ٥٤٨ ٥٤٩ ٥٥٠ ٥٥١ ٥٥٢ ٥٥٣ ٥٥٤ ٥٥٥ ٥٥٦ ٥٥٧ ٥٥٨ ٥٥٩ ٥٦٠ ٥٦١ ٥٦٢ ٥٦٣ ٥٦٤ ٥٦٥ ٥٦٦ ٥٦٧ ٥٦٨ ٥٦٩ ٥٧٠ ٥٧١ ٥٧٢ ٥٧٣ ٥٧٤ ٥٧٥ ٥٧٦ ٥٧٧ ٥٧٨ ٥٧٩ ٥٨٠ ٥٨١ ٥٨٢ ٥٨٣ ٥٨٤ ٥٨٥ ٥٨٦ ٥٨٧ ٥٨٨ ٥٨٩ ٥٩٠ ٥٩١ ٥٩٢ ٥٩٣ ٥٩٤ ٥٩٥ ٥٩٦ ٥٩٧ ٥٩٨ ٥٩٩ ٦٠٠ ٦٠١ ٦٠٢ ٦٠٣ ٦٠٤ ٦٠٥ ٦٠٦ ٦٠٧ ٦٠٨ ٦٠٩ ٦١٠ ٦١١ ٦١٢ ٦١٣ ٦١٤ ٦١٥ ٦١٦ ٦١٧ ٦١٨ ٦١٩ ٦٢٠ ٦٢١ ٦٢٢ ٦٢٣ ٦٢٤ ٦٢٥ ٦٢٦ ٦٢٧ ٦٢٨ ٦٢٩ ٦٣٠ ٦٣١ ٦٣٢ ٦٣٣ ٦٣٤ ٦٣٥ ٦٣٦ ٦٣٧ ٦٣٨ ٦٣٩ ٦٤٠ ٦٤١ ٦٤٢ ٦٤٣ ٦٤٤ ٦٤٥ ٦٤٦ ٦٤٧ ٦٤٨ ٦٤٩ ٦٥٠ ٦٥١ ٦٥٢ ٦٥٣ ٦٥٤ ٦٥٥ ٦٥٦ ٦٥٧ ٦٥٨ ٦٥٩ ٦٦٠ ٦٦١ ٦٦٢ ٦٦٣ ٦٦٤ ٦٦٥ ٦٦٦ ٦٦٧ ٦٦٨ ٦٦٩ ٦٧٠ ٦٧١ ٦٧٢ ٦٧٣ ٦٧٤ ٦٧٥ ٦٧٦ ٦٧٧ ٦٧٨ ٦٧٩ ٦٨٠ ٦٨١ ٦٨٢ ٦٨٣ ٦٨٤ ٦٨٥ ٦٨٦ ٦٨٧ ٦٨٨ ٦٨٩ ٦٩٠ ٦٩١ ٦٩٢ ٦٩٣ ٦٩٤ ٦٩٥ ٦٩٦ ٦٩٧ ٦٩٨ ٦٩٩ ٧٠٠ ٧٠١ ٧٠٢ ٧٠٣ ٧٠٤ ٧٠٥ ٧٠٦ ٧٠٧ ٧٠٨ ٧٠٩ ٧١٠ ٧١١ ٧١٢ ٧١٣ ٧١٤ ٧١٥ ٧١٦ ٧١٧ ٧١٨ ٧١٩ ٧٢٠ ٧٢١ ٧٢٢ ٧٢٣ ٧٢٤ ٧٢٥ ٧٢٦ ٧٢٧ ٧٢٨ ٧٢٩ ٧٣٠ ٧٣١ ٧٣٢ ٧٣٣ ٧٣٤ ٧٣٥ ٧٣٦ ٧٣٧ ٧٣٨ ٧٣٩ ٧٤٠ ٧٤١ ٧٤٢ ٧٤٣ ٧٤٤ ٧٤٥ ٧٤٦ ٧٤٧ ٧٤٨ ٧٤٩ ٧٥٠ ٧٥١ ٧٥٢ ٧٥٣ ٧٥٤ ٧٥٥ ٧٥٦ ٧٥٧ ٧٥٨ ٧٥٩ ٧٦٠ ٧٦١ ٧٦٢ ٧٦٣ ٧٦٤ ٧٦٥ ٧٦٦ ٧٦٧ ٧٦٨ ٧٦٩ ٧٧٠ ٧٧١ ٧٧٢ ٧٧٣ ٧٧٤ ٧٧٥ ٧٧٦ ٧٧٧ ٧٧٨ ٧٧٩ ٧٨٠ ٧٨١ ٧٨٢ ٧٨٣ ٧٨٤ ٧٨٥ ٧٨٦ ٧٨٧ ٧٨٨ ٧٨٩ ٧٩٠ ٧٩١ ٧٩٢ ٧٩٣ ٧٩٤ ٧٩٥ ٧٩٦ ٧٩٧ ٧٩٨ ٧٩٩ ٨٠٠ ٨٠١ ٨٠٢ ٨٠٣ ٨٠٤ ٨٠٥ ٨٠٦ ٨٠٧ ٨٠٨ ٨٠٩ ٨١٠ ٨١١ ٨١٢ ٨١٣ ٨١٤ ٨١٥ ٨١٦ ٨١٧ ٨١٨ ٨١٩ ٨٢٠ ٨٢١ ٨٢٢ ٨٢٣ ٨٢٤ ٨٢٥ ٨٢٦ ٨٢٧ ٨٢٨ ٨٢٩ ٨٣٠ ٨٣١ ٨٣٢ ٨٣٣ ٨٣٤ ٨٣٥ ٨٣٦ ٨٣٧ ٨٣٨ ٨٣٩ ٨٤٠ ٨٤١ ٨٤٢ ٨٤٣ ٨٤٤ ٨٤٥ ٨٤٦ ٨٤٧ ٨٤٨ ٨٤٩ ٨٥٠ ٨٥١ ٨٥٢ ٨٥٣ ٨٥٤ ٨٥٥ ٨٥٦ ٨٥٧ ٨٥٨ ٨٥٩ ٨٦٠ ٨٦١ ٨٦٢ ٨٦٣ ٨٦٤ ٨٦٥ ٨٦٦ ٨٦٧ ٨٦٨ ٨٦٩ ٨٧٠ ٨٧١ ٨٧٢ ٨٧٣ ٨٧٤ ٨٧٥ ٨٧٦ ٨٧٧ ٨٧٨ ٨٧٩ ٨٨٠ ٨٨١ ٨٨٢ ٨٨٣ ٨٨٤ ٨٨٥ ٨٨٦ ٨٨٧ ٨٨٨ ٨٨٩ ٨٩٠ ٨٩١ ٨٩٢ ٨٩٣ ٨٩٤ ٨٩٥ ٨٩٦ ٨٩٧ ٨٩٨ ٨٩٩ ٩٠٠ ٩٠١ ٩٠٢ ٩٠٣ ٩٠٤ ٩٠٥ ٩٠٦ ٩٠٧ ٩٠٨ ٩٠٩ ٩١٠ ٩١١ ٩١٢ ٩١٣ ٩١٤ ٩١٥ ٩١٦ ٩١٧ ٩١٨ ٩١٩ ٩٢٠ ٩٢١ ٩٢٢ ٩٢٣ ٩٢٤ ٩٢٥ ٩٢٦ ٩٢٧ ٩٢٨ ٩٢٩ ٩٣٠ ٩٣١ ٩٣٢ ٩٣٣ ٩٣٤ ٩٣٥ ٩٣٦ ٩٣٧ ٩٣٨ ٩٣٩ ٩٤٠ ٩٤١ ٩٤٢ ٩٤٣ ٩٤٤ ٩٤٥ ٩٤٦ ٩٤٧ ٩٤٨ ٩٤٩ ٩٥٠ ٩٥١ ٩٥٢ ٩٥٣ ٩٥٤ ٩٥٥ ٩٥٦ ٩٥٧ ٩٥٨ ٩٥٩ ٩٦٠ ٩٦١ ٩٦٢ ٩٦٣ ٩٦٤ ٩٦٥ ٩٦٦ ٩٦٧ ٩٦٨ ٩٦٩ ٩٧٠ ٩٧١ ٩٧٢ ٩٧٣ ٩٧٤ ٩٧٥ ٩٧٦ ٩٧٧ ٩٧٨ ٩٧٩ ٩٨٠ ٩٨١ ٩٨٢ ٩٨٣ ٩٨٤ ٩٨٥ ٩٨٦ ٩٨٧ ٩٨٨ ٩٨٩ ٩٩٠ ٩٩١ ٩٩٢ ٩٩٣ ٩٩٤ ٩٩٥ ٩٩٦ ٩٩٧ ٩٩٨ ٩٩٩ ١٠٠٠

karum¹ extra Baladam² sito, ordinavit in ejus locum Danielelem e monasterio Birkumi³, et mense Conum prior (Decembri) perrexit in Syriam.

Eodem anno venit Calipha Mamon Chisumam. Patriarcha porro profectus est ad eum invisendum, sed nequivit quia Calipha inopinate Damascum abierat. Eum igitur secutus est patriarcha. Ibi porro a Lazaro Cursori (?) recepta sunt honoraria, vestimenta(?) nempe, quæ attulerat ei. Mandavit autem Calipha patriarchæ secum proficisci in Ægyptum, ut eum legatum mitteret ad christianos Byamitas⁴, in regione inferiore Ægypti habitantes, ut a rebellione revertentur. Quumque profectus esset patriarcha noster cum patriarcha Ægypti Josepho ad eos reconciliandos, Ap-schinus, militiæ præfectus, pacem noluit, sed villas eorum, vineas hortosque igne comburens, plurimos quidem interfecit, reliquos vero vinctos navibus Antiochiam misit, et exinde Bagdadum. Multi autem in via mortui sunt. Patriarcha ad Mamonem reversus ei denunciavit Byamitas opprimi, et ipse, accepta licentia, Damascum profectus est.

¹) Cod. Vat. خلتما.

²) Balad, urbs Mesopotamiæ ad Tigrim, sex circiter parasangis, teste Abulfeda, a Mossula distans. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 69.

³) Prope Baladam juxta Assemanum, *Diss. de Monophys.*, p. 131.

⁴) Byamitas, Bimais et Birmaidas appellat Pocockius in versione Eutyhii, t. II, p. 429, ubi

id factum totidem verbis, suppresso dumtaxat Dionysii et Josephi patriarcharum Jacobitarum nomine, narratur. Renaudotius eos Bscharmiritas appellat. Erant autem christiani e secta Jacobitica. Cfr. Assemanus, *Bibl. Or.*, II, p. 346, not.; Renaudotius, *Hist. patriarch. Alex.*, p. 272 et 279. Eisdem *Bsammiritanos* vocat Lequien, *Or. Christ.*, II. 1373.

بختدلا ولا عبا . اقتصلا ولا س
 نسا لخصه . حب خمر عهقلا استلا .
 بصرنا بصرنا . بصرنا بصرنا
 ممتنع كعنا . كذا خمر مخرجنا
 سنا نه بصرنا . صرا ابا والا ابا
 كمت . ابا بصرنا بصرنا .
 عونا . اغرمنا كصلا سنا . انا
 نجات ك ص . صرا ابا صحتنا
 كمتنا مخرجنا . بصرنا بصرنا
 بصرنا . ممتنع بصرنا ممتنع
 ك . ممتنع سنا . صرا عونا
 صرا ممتنع . سنا بصرنا بصرنا
 بصرنا ممتنع بصرنا . ابا . سنا
 سنا بصرنا سنا ممتنع سنا . ممتنع
 بصرنا ممتنع سنا . ممتنع
 بصرنا ممتنع . ممتنع بصرنا
 ممتنع بصرنا ممتنع . ممتنع
 بصرنا ممتنع . ممتنع .

صرا ممتنع بصرنا . ممتنع
 ممتنع .

سنا ممتنع بصرنا . ممتنع
 ممتنع بصرنا . ممتنع
 ممتنع بصرنا . ممتنع
 ممتنع بصرنا . ممتنع .

somno, dies absque ulla quiete tran-
 seam, ut taceam ceteras angustias
 atque illam sollicitudinum¹ erosionem,
 quæ dum cor urunt corpus etiam ex-
 cruciant, quandoquidem cor *vivido*
 sensu affectum ossium *veluti* tinea
 est. Fleo igitur et lugeo vitam
 meam, quod infelix ego propter pec-
 cata mea relictus sim ad bibendum
 calicem istum, utque patiar et do-
 lore prematur cor meum quando
 oculis meis video clades penasque
 quas sufferunt filii Ecclesiæ. Imo sin-
 gulis diebus mala nostra augentur.
 Unica igitur mihi superest a malis
 liberatio, mors scilicet, quam tan-
 quam rem bonam faustamque ap-
 peto. " Hic absolvit beatus ille vir
 Chronicon suum. Obiit autem vige-
 sima secunda mensis Ab (*Augusti*)
 anni millesimi centesimi quinquage-
 simi sexti (*Chr.* 845) et sepultus est in
 monasterio Kenserinensi. Porro pa-
 triarchæ munus obivit annis septem-
 decim atque ordinavit centum epis-
 copos.

65. *Post Dionysium Telmaharen-*
sem, Mar JOANNES.

Erat ille e cœnobio Mar Zachæi,
 extra Callinicum *sito*; post obitum
 Mar Dionysii, episcopi congregati
 sunt in cœnobio Mar Schinæ², illum-
 que ordinarunt anno 1158 (*Chr.* 846),

¹) Cod. Vat. بصرنا .

²) Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 348, vocat
 illud cœnobium *sancti Silæ* (*Mar Schilæ*); in

codice suo Romano legerit *سنا*, non vero *سنا*
 ut est in codice nostro Londinensi.

ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ
ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ
ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ
ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ

ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ
ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ

(Chr. 898) Mar Dionysium ex eodem monasterio Beth-Botinensi patriarcham ordinarunt in Aschit, *regionis* Sarugensis pago, eique manum imposuit Jacobus Hemesæ.

Claruit ea ætate Severus episcopus Beth-Raman, qui et Moses Bar-Cepha¹

¹) Cum Moyses Barcepha (Petri filius) inter celebriores sectæ Jacobiticæ scriptores jure censeatur, nonnulla de ejus vita et scriptis hio adjicimus. Iterum a Barhebræo commemoratur in altera hujus Chronici sectione in vita Athanasii maphriani, ejus æqualis; præterea illius gesta prosequitur auctor Syrus anonymus, *Biblioth. Orient.*, II, 218 sq. : e quo discimus eum vixisse annos circiter nonaginta; trium civitatum Nini-viticæ ditionis sedes episcopales tenuisse per annos quadraginta, assumpto Severi nomine, nimirum Beth-Raman, Beth-Chiunæ sen Beth-Chinæ atque Mossulæ; item fuisse per decennium Tagritensis ecclesiæ, proprio tunc episcopo viduatæ, periodentem seu visitatorem (ܡܠܟܐ). In codice Musei Britannici DCCXXI, scripto sæculo 10 vel 11, vocatur ܡܠܟܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ ܕܡܝܫܐ *episcopus Beth-Raman et Arabum*, i. e. Hirtæ Naamani, ut putat Assem. *Diss. de Monoph.*, pp. 65 et 88. Vide : *Catalogue of syriac manuscripts in the British museum, acquired since the year 1838*, by W. Wright, LL. D., etc. part II, p. 621. London, 1871.

Obiisse porro dicitur anno 1214 (Chr. 903), uti etiam legitur in codice romano Chronici, quo usus est Assemanus, *Biblot. Orient.*, loc. cit., cum e contra juxta manuscriptum Londinense non obierit ante annum 1224, ad quem pariter ejus mortem Andreas Masius refert in *prafatione ad tractatum de Paradiso*, pag. 6; verum hic annus mendum prodit in notatione numerali, nempe substituta littera ܐ pro ܐ; nam infra, in altera Chronici sectione, codex idem Londinensis mortem Moysis plenius verbis refert ad annum 1214 (Chr. 903). Sepultus autem fuit in cænobio S. Sergii, seu de Moallak, quod situm erat juxta Tigrim fluvium, e regione urbis Balad, cujus situm

indicavimus supra (p. 287, not. 1), et e qua Moysis mater erat oriunda.

Apud Assemanum, *Biblioth. Orient.*, II, 130, Barcephæ scripta recensentur quæ sequuntur :

1. *Commentarius in Hexaëmeron.*
 2. *Tractatus tripartitus de Paradiso*, ad Ignatium inscriptus, quem latine cum erudita præfatione anno 1569, typis Plantinianis, edidit Masius noster, quemque inde repetiit Biblioth. Patrum Lugdunensis. Cf. Migne, *Patrol. gr.* CXI.
 3. *Commentarii in vetus ac novum Testamentum.*
 4. *Anaphora duæ*, quarum una prodiit latine per Renaudotium (*liturg. Orient.* tom. II, 391), altera vero ne in manuscriptis quidem superesse scitur. Cfr Bickell : *conspectus rei Syrorum literariæ*, Monasterii, 1871, p. 67.
 5. *Commentarius in liturgiam.*
 6. *Liber de anima.*
 7. *Tractatus de sectis*, idem forsitan, qui apud Anonymum audit : *liber disputationum adversus hæreses.*
 8. *Expositio mysteriorum quæ in tonsura monachorum continentur.*
 9. *Homiliae in præcipuas anni solemnitates.* Ex homilia de *dedicatione Ecclesiæ* textum nuper protulit Illustr. Benni, archiep. Mossulensis, in : *the tradition of the Syriac Church of Antioch, etc.* Londin. 1871, p. 78.
- Porro his addendi sunt
10. *Commentarii in libros Dialecticæ*, a Barhebræo commemorati, in altera Chronici sectione.
 11. *Expositio in duos tomos Theologi* (S. Gregorii Nazianzeni), et
 12. *Liber de historia ecclesiastica*, qui commemoratur ab Anonymo, *Bibl. Or.*, II, 219.
 13. Forsitan etiam *liber de sacerdotio*, in quatuor tractatus divisus. Scilicet hoc opus in codice

ܐܠܗܡܐ . ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܝܬܐ ܕܡܢ
ܐܠܗܡܐ ܕܡܢܗܡܐ . ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܕܡܢܗܡܐ ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ . ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ
ܐܠܗܡܐ ܕܡܢܗܡܐ . ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ .

imposuit Mar Athanasius, Tarsi *episcopus*. Rexit ecclesiam annis novemdecim et mensibus decem, quibus ordinavit octo et quadraginta *episcopos*. Obdormivit die dominica, tertia Julii, et sepultus fuit in magno Teledæ monasterio in arca religiosi Mar Jacobi Edesseni.

ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ .

72. *Post Joannem*, JOANNES¹.

ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ .

Evocatus is fuit e columna Kurzahel ad Uphrinum fluvium. Ordinatus est decima sexta Tamuz (*Julii*), anno 1265 (*Chr.* 954), in Teleda castro, manus ei imponente Jacobo Callinici *episcopo*. Rexit ecclesiam annis duobus et sex mensibus, atque *episcopos* ordinavit decem. Obiit autem exeunte mense Conun (*Decembri* vel *Januario*), et sepultum est sanctum ejus corpus in *cœnobio* Mar Salomonis Dulichæ².

ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ .

73. *Post Joannem*, DIONYSIUS.

ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ
ܫܡܝܪ ܕܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ ܐܠܗܡܐ .

Erat is e *cœnobio* Cartaminensi, et ordinatus fuit 28 Teschri posterioris (*Novembris*) anni 1269 (*Chr.* 957), in Teleda castro, manum ei imponente Jacobo Callinicensi. Rexit ec-

¹) Idem utriusque nomen, hoc excepto quod prius orientali, posterius græca orthographia scribatur, nimirum ita : *post Juchanan, Joannes*.

²) ܕܠܝܚܝܐ sive ܕܠܝܚܐ . *Dulichia, Doliche*, erat

Syriæ oppidum, situm ad Euphratem, 51 milliariis a Samosata distans. Cf. Lequien, *Or. christ.*, II, 937, et Wiltisch, *Handbuch der Kirchlichen Geographie*, I, 199.

ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .

ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .

ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .
ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ ܘܠܠܗܝܬܗ .

74. *Post Dionysium, ABRAHAM.*

E cœnobio Taril ditionis Alepi, ordinatus fuit in Teleda castro 25^a Jar (*Mai*) anni 1273 (*Chr.* 962), manum ei imponente Mar Job, episcopo Zeugmæ. Porro ille Mar Abraham, quem admodum per totam vitam in humilitate conversatus fuerat, ita in officio *constitutus* nomen suum minime mutavit, aut vestitum, aut mensam; neque etiam, equitando, ephippio utebatur, at ubi difficultate itineris cogeatur, in strato asini vulgari aliquantisper quiescebat.

Erat autem discipulus Mar Anastasii, cœnobii Circisii in territorio Germanicensi archimandritæ, suumque præceptorem consecravit episcopum Alepi¹. Cum vero jam infirmum se sentiret, hunc præceptorem suum adiit, ibique vitam finivit, præsentibus tribus episcopis, presbyteris vero monachis et diaconis plus quam ducentis, plurimis denique fidelium turmis. Patriarchatu functus est mensibus novem totidemque² diebus, et ordinavit Mar Cyriacum maphrianum ac episcopos sex; porro obdormivit feria quarta, die quarta Adar (*Martii*). Inscrutabilibus Domini judiciis laus esto, qui forte idcirco, ne laxior fieret tractu temporis et plane deficeret³ exigua ejus constantia, pacem illi acceleravit.

¹) In margine codicis, litteris crassioribus, scribitur : ܡܬܪܘܡܝܬܐ ܡܬܪܘܡܝܬܐ *metropolitam Alepi*.

²) *Assem., Bibl. Or., II, 351, habet : dies sep-*

tem; at in Cod. Vat. 337, quo usus D. Martin, legitur ܡܬܪܘܡܝܬܐ novem.

³) *Cod. Vat. 337 : ܡܬܪܘܡܝܬܐ*

אחשבה וסוף . סוף . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .

עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .

עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .
 עתה . עתה . עתה . עתה . עתה . עתה .

¹⁾ Is *Salachensis* vocatur ab Assemano, *Bibl. Orient.*, II, 351, qui loco *Ṣaliha* legit *Ṣalkāia*, quod pariter refert Martin ex alio codice; illi patriam fuisse oppidum *Salacha* in monte Abdin, cis Tigrim situm, conjicit Assemanus, *De Monophys.*, p. 106.

mine "Isaac cursor", qui, quod quotidie circuit per monasteria montis Edessæ, particulas benedictas distribuens, hoc nomine vocatus est. Isque extruxit monasterium Deiparæ in suburbio Melitinæ, atque etiam magnam Melitinæ ecclesiam, ejusdem præsulis nomine nuncupatam.

76. *Post Mar Joannem Sarighta, ATHANASIUS Saliha*¹.

Idem est qui et Lazarus dicebatur, monachus e cœnobio Mar Aaronis Sigarensi; ordinatus est in pago Catini² regionis Gihomensis³ anno 1298 (*Chr.* 986), feria quinta, die 21^a Teschirin prioris (*Octobris*), manum ei imponente Mar Lazaro, metropolita Anazarbæ. Commoratus est in cœnobio Barid, quod ampliavit, perfecit ornavitque. Cum vero sancta sapientia moribusque sese commendaret, Agapius, patriarcha Antiochiæ Chalcedonensis, virtutem ejus reveritus⁴, fidelium persecutioni finem imposuit. Mar Athanasius, patriarchatu functus per annos viginti sex, obiit in cœnobio Mar Barsumæ regionis Claudiae, ejusque corpus ad latus ecclesiæ septem-

²⁾ Pro *Ṣaliha* legit Assemanus *Ṣaliha*, Mar tin *Ṣaliha*.

³⁾ *Gihon*, regio Ciliciæ, ita dicta, quod eam alluit fluvius Pyramus, quem Arabes teste Abulpheda *Gihon* vocant. Vide *Dissert. de Monoph.*, 82.

⁴⁾ Martin legit *Ṣaliha*.

ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ

ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ

ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ
ܐܬܬܝܬܝܢ ܐܠܝܗܘܢ ܕܥܠܝܢ ܕܥܠܝܢ

¹⁾ Mendose legit Martin : ܐܬܬܝܬܝܢ .

²⁾ Loco ܐܬܬܝܬܝܢ apud Martin habetur
ܐܬܬܝܬܝܢ . — Nomine *Scriptura estrangelica*
ܐܬܬܝܬܝܢ veniunt ii characteres gran-
diores quibus antiqui et præstantiores codices sy-
riaci fere exarati fuerunt, quosque litterae minus-
culæ *Nestorianæ* sunt imitatæ. Vocem *estrangela*
alii cum Assemano, *Bibl. orient.*, tom. III, part. 2,
pag. 378, ob scripturæ illius formam derivant a
voce græca *στρογγύλος*, *rotundus*, alii vero, ut J. D.

trionale sepultum fuit. Ordinavit
triginta octo episcopos, necnon Igna-
tium Bar-Kiki¹ maphrianum, qui ad
Mohammedanos defecit.

Illo tempore multiplicata et magno
cultu habita sunt cœnobია et monas-
teria in regione Melitinensi, exstite-
runtque viri venerabiles, sapientia et
eloquentia præditi. Hos invidia pro-
sequebantur Græci Melitinenses; et
septem monachi ablegati sunt Con-
stantinopolim ac in carcere vitam
terminarunt. Græci insuper magnam
ecclesiam, a "Cursore" dictam, sibi
rapuerunt.

Idem Mar Athanasius, anno 1299
(*Chr.* 988) episcopum cœnobii Car-
taminensis ordinavit celebrem Mar
Joannem, qui in Turabdin scripturam
estrangelicam², jam a centum annis
in desuetudinem versam, restituit :
scilicet ex inspectione illam et præsul
didicit ipse, et fratris sui filios edocuit;
ast donum perfectum scriptionis con-
cessum fuit Emmanueli, ejusque fratri
Nahabsajoruthæ³. Misit autem præsul
Petrum, illorum fratrem, Melitinam,
qui attulit pergamenas; scripsitque
magister Emmanuel septuaginta co-

ܐܬܬܝܬܝܢ in nota ad Castelli Lexicon, a ܐܬܬܝܬܝܢ
insculpsit, delineavit (non a ܐܬܬܝܬܝܢ, ut ibi mendose
excusum est), et ܐܬܬܝܬܝܢ *evangelium*, quasi
notaret *scripturam evangelicam* seu *Christianis pro-*
priam. Porro aliud scribendi genus posteriori ævo
apud Jacobitas et Maronitas iuvaluit, quali nos in hoc
libro edendo utimur, illudque vocatur ܐܬܬܝܬܝܢ
(*Serta Peschita*) *scriptura simplex*.

³⁾ Hunc scribit Assemanus, *Bibl. Orient.*, II,
352 ܐܬܬܝܬܝܢ *Nache Bsirnota*.

صمد سعلما :اٲا . ٥ لا اٲجود مٲلا
 :مصبلا مٲملا . سبا :مٲ مٲلا سبا .
 ٥ لا هو اشٲم اٲقف . ٥ لٲم صٲمٲمٲو
 صٲمٲ مٲمٲ . صمد سٲ صٲا
 ٥ اٲمٲ صٲلا :مٲمٲ :٥ :٥ :٥ .

mysteriorum, at non potuit quia are-
 facta erat ejus dextra. Vixit autem
 anno uno et nullum omnino consecra-
 vit episcopum. Obiit vero in Hesen-
 mansur mense Conun priore (*Decem-
 bri*) die dominica, et sepultus est in
 ecclesia Mar Theodori.

صا :مٲمٲمٲ . اٲمٲمٲ .

85. *Post Dionysium, JOANNES*³.

صا :مٲمٲ . مٲمٲمٲ . مٲمٲ
 خصٲمٲ مٲمٲا . نجٲ مٲمٲ :٥ مٲا
 كٲلا مٲلا :مٲمٲ مٲمٲ . اٲقف
 :مٲ مٲمٲ . صٲمٲا مٲمٲ . مٲمٲ
 اٲمٲمٲ مٲمٲمٲ اٲمٲ مٲمٲ . مٲمٲ
 صٲمٲمٲمٲ اٲمٲمٲ مٲمٲ اٲمٲمٲ
 مٲمٲمٲ . مٲمٲ مٲمٲ مٲمٲ :مٲمٲ
 :مٲمٲ :مٲمٲ . صٲلا :مٲمٲ
 صٲمٲمٲمٲ . صٲلا :مٲمٲ . مٲمٲ
 كٲمٲ اٲمٲ مٲمٲ اٲمٲمٲ :مٲمٲ
 :مٲمٲمٲ . مٲمٲ كٲلا مٲلا سبا
 مٲمٲمٲ :٥ :٥ اٲقف مٲمٲ . مٲمٲ
 صٲلا :مٲمٲ :مٲمٲ . مٲمٲمٲ
 مٲمٲ صٲمٲمٲ :مٲمٲ . اٲمٲ :٥
 مٲمٲمٲ .

Postquam defunctus est Dionysius,
 impius Abdun cœpit miscere omnia
 ecclesiamque diripere spatio septem
 annorum. Episcopi autem omnes zelo
 divino rursus congregati eum velut
 hæreticum deposuerunt. In eadem
 synodo patriarcha ordinatus fuit Me-
 litinæ in ecclesia Mar Georgii Mar
 Joannes, monachus ex cellis regionis
 Carsenæ, manum ei imponente Mar
 Ignatio Melitinensi. Rexit autem ec-
 clesiam anno uno cum dimidio et,
 ordinatis episcopis quinque, obiit anno
 Græcorum 1399 (*Chr.* 1088). Condi-
 tum fuit sanctum ejus corpus in cœ-
 nobio Barid. Erat valde humilis,
 pacificus et simplex.

ollam stactis humidi sexaginta drachmæ, et co-
 quantur una hora. Deinde totum ignem removeant
 de sub olla, et cum frigent aquæ, tollant ollam, et
 relinquant unguentum, donec eliquetur, ipsumque
 fundant in amphoram sanctificationis.

Describit Barhebræus ritum benedictionis Chris-
 matis apud Jacobitas, quæ fit, ut apud Latinos,
 feria quinta majoris hebdomadis. Porro Chisma
 sic confectum et benedictum materia fit sacra-
 menti confirmationis, quod, apud Jacobitas, cum
 baptismo conjungitur eumque complet ac perficit.
 Statim enim ac baptizati e fonte baptismali ascen-
 derunt, sacerdos tribus vicibus frontem eorum

sacro Chrismate ungit in modum crucis dicens :
 « *Chrismate sancto, suavitate odoris Christi Dei,
 signaculo veræ fidei, complemento donorum Spi-
 ritus sancti, signatur talis N, in nomine Patris,
 amen; et Filii, amen; et Spiritus sancti, in vitam
 sæculorum, amen.* » Simulque omnia baptizatorum
 membra sacerdos perungit. Illico baptizati, ves-
 tibus albis induti, ad altare ducuntur, participes-
 que fiunt Corporis et Sanguinis Christi.

³) Hujus patriarchæ nulla mentio occurrit in
 dyptichis Jacobitarum, neque in Renaudotii *His-
 toria patriarcharum Alexandrinorum*.



MONITUM.

Paginarum series, hoc tomo incepta porro continuata habebitur.

Veneunt Operis exemplaria sexaginta, pretio 35 francorum, accepto tomo primo solvendorum.

~~OCT 1 1960~~

JUN 1 1992

MAR 3 1971

~~NOV 1 1974~~

~~MAY 1 1980~~

~~JUN 1 1982~~

~~JUN 1 1983~~

~~JUN 1 1984~~

JUN 1 1986

~~JUN 1 1985~~

~~JUN 1 1987~~

~~JUN 1 1988~~

4

